73STE JAARGANG No. 9683 ZATERDAG 1 DECEMBER 1956

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Conscientiesteeg 27 - 29. — Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399 Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curacao

NOODPLAN IN WERKING GESTELD

AMERIKA wil West-Europa uit het olietekort helpen

VIJFTIEN maatschappijen gaan daartoe samenwerken

Washington. — De Amerikaanse regering heeft vrijdag een noodplan in werking gesteld om West-Europa te helpen het hoofd te bieden aan het nijpende olietekort, dat is ontstaan door de sluiting van het Suezkanaal. Vijftien Amerikaanse oliemaatschappijen zijn, met toestemming van Eisenhower, gemachtigd hun pogingen samen te bundelen om de olienood op te heffen.

In de bekendmaking van het Amerikaanse bureau voor de defensie mobilisatie wordt gezegd, dat het huidige probleem in wezen een vervoersprobleem is. Het aantal beschikbare tankboten om olie te vervoeren is niet toereikend om overal ter wereld het olieverbruik op normaal peil te handhaven. Het tekort aan tankschepen betekent ook, dat, ofschoon de olievoorraad ter wereld toereikend is, de normale produktie onder de huidige omstandigheden niet kan worden verscheept uit de productiestreken in het Midden-Oosten.

De Verenigde Staten willen zo volledig mogelijk medewerken om de weerslag van de heersende situatie op zowel de producerende als de verbruikerslanden op te vangen.

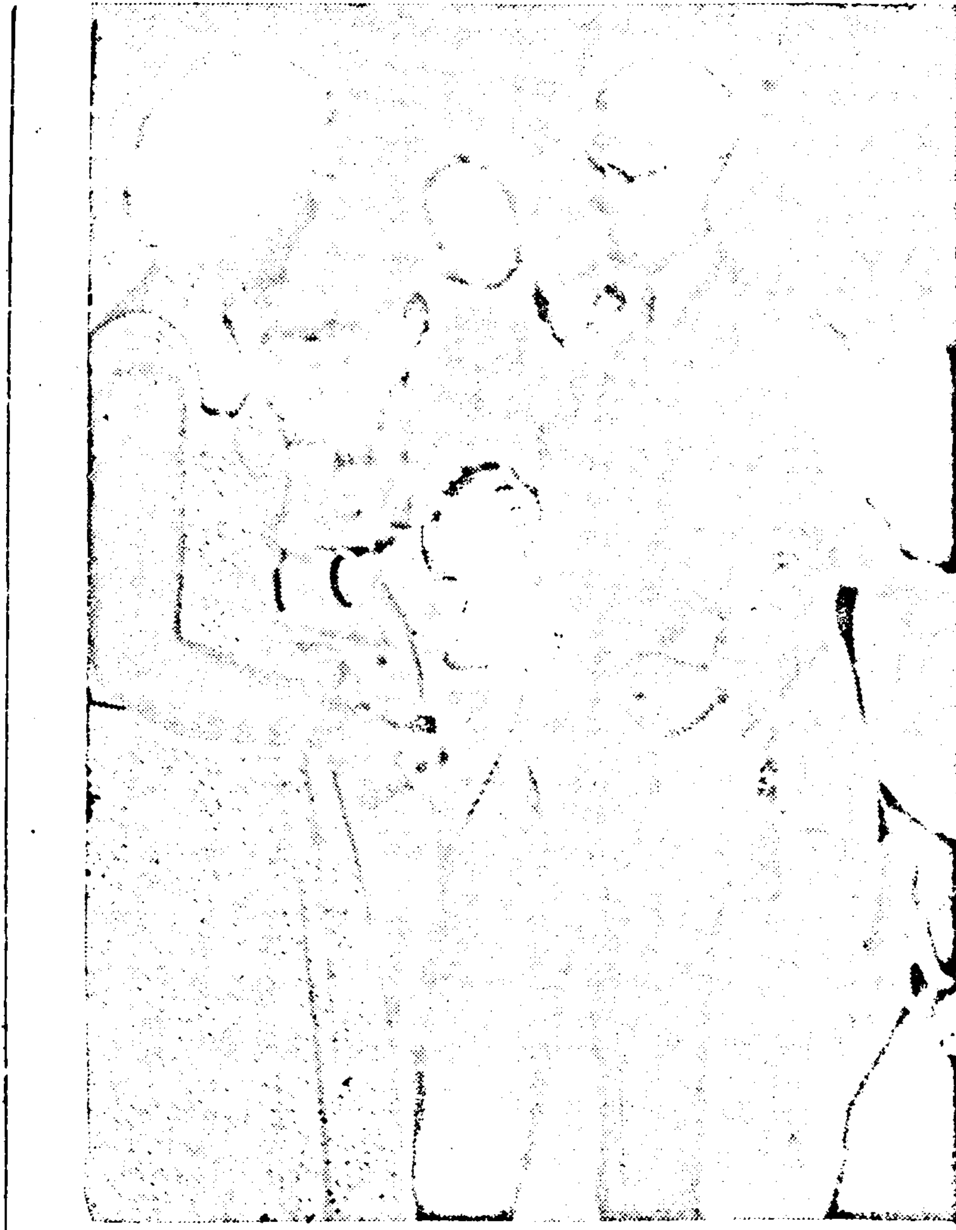
Er werden in de verklaring geen cijfers vermeld, doch in doorgaans betrouwbare kringen meent men te weten, dat de Verenigde Staten op grond van dit noodplan circa 1.100.000 vaten per dag aan West-Europa zullen leveren uit het Westelijk Halfrond. **Hoewel de Europese olie-importeurs in de afgelopen weken hun best hebben gedaan om extra hoeveelheden olie van de Verenigde Staten te krijgen om hun tekort uit het Midden-Oosten aan te vullen, zijn zij beneden dit cijfer gebleven.**

Sovjet-vloot groeit snel

De Sovjet-Unie heeft na de tweede wereldoorlog meer kruisers en torpedobootjagers gebouwd dan alle andere landen samen en bezit een steeds groeiende vloot van meer dan 400 duikboten. Dit staat in de nieuwe uitgave van „Jane's Fighting Ships", het Britse standaardwerk over de vlootstrijdkrachten in de gehele wereld. Alleen Amerika is nu nog machtiger dan de Sovjet-Unie wat de marine betreft.

New York. — Het normale aantal havenarbeiders heeft zich vrijdagochtend in de haven van New York voor het werk gemeld, doch de arbeiders voorden, evenals donderdag, een langzaam-aan actie.

Een rechtbank te New York verlengde de tijd, dat de havenarbeiders niet mogen staken, met 70 dagen.

De kinderen in de creche Casa Cuna op Berg Altena vonden al die drukte bij de opening gistermorgen maar zo zo, getuige het gezichtje van de kleine op de armen van de heer I. Moreno, vice-voorzitter van de Stichting Jeugdzorg. Links de voorzitster van het creche-bestuur, mevr. May Henriquez, en rechts de echtgenote van premier Jonckheer.

De heer I. Moreno opende creche Casa Cuna

Willemstad. — De vice-voorzitter van de Stichting Jeugdzorg, de heer I. Moreno, heeft gistermorgen om elf uur onder grote belangstelling de creche Casa Cuna op berg Altena officieel geopend. De drukte, die met deze opening gepaard ging, was kennelijk niet naar de zin van de kinderen, want deze hieven een dermate oorverdovend concert aan, dat de heer Moreno de voorgenomen speech niet in zijn geheel kon uitspreken en het gebouw zonder meer voor geopend moest verklaren.

Namens de soroptimisten overhandigde mevrouw Deirkauf een cheque van f. 500 ter adoptie van een der kinderen voor een jaar. Reeds eerder werd een dergelijke geste gedaan door de V.G.K.S. Overigens zal het nodig zijn, dat men voor de creche enige geldelijke steun ontvangt, want het jaarlijkse tekort wordt begroot op f. 30.000.

De zorgen voor de kinderen in de creche zijn in handen van zuster Piron, die daarin wordt bijgestaan door drie helpsters, de dames Arrindell, Culiel en Obispo. Deze zorgen strekken zich uit over rond een vijftigtal kinderen, in leeftijd variërend van enkele maanden, tot bij de vier jaar.

Cubanen vielen politieposten aan

Havana. — De bevelhebber van het Cubaanse leger, generaal Francisco Tabernilla, heeft bekendgemaakt, dat kleine groepen burgers vandaag de politieposten in Santiago de Cuba hebben aangevallen. De aanvallers werden teruggeslagen door de politie en het leger. Het leger is de toestand meester, aldus Tabernilla.

Vier doden, onder wie drie politiemannen, en ongeveer — volgens geruchten — vijftig gewonden onder burgers en de politie, waren een van de „resultaten van de gisteren ondernomen aanvallen door geuniformeerde revolutionaire elementen" op politiebureaus en het douanekantoor te Santiago di Cuba — aldus een mededeling van de chef van de staf van het Cubaanse leger.

De aanvallers hebben 200 gevangenen bevrijd. Zij droegen om hun arm een band met de aanduiding „26 juli", de datum van een poging tot revolutie te Santiago in 1953.

Volgens de berichten zijn alle posten van het leger op Cuba gealarmeerd en is het garnizoen van Santiago versterkt.

Inmiddels schijnen — althans zo blijkt uit een communiqué van het leger — de aanvallen „vrijwel geheel" opgehouden te zijn.

Gouverneur Van Slobbe

Telkens als een vriend van ons sterft, voelen we ons pijnlijk getroffen en als die vriend bovendien voor de gemeenschap een zeer nuttig man en als persoon een hoogstaand mens is geweest, willen we zijn leven en daden gaarne herdenken en ook aan belangstellenden mededelen. Wij doen dit als een klein bewijs van onze dankbaarheid en ons respect.

De Heer van Slobbe was op en top militair. Er was een zeer duidelijk aanwijsbare reden, waarom juist in 1930 de nieuwe Gouverneur een militair moest zijn.

Maar laten we eerlijk te werk gaan en beginnen bij het begin. **Bartholomeus Wouter Theodorus van Slobbe werd 31 oktober 1882 geboren te Schiedam en koos zich een militaire loopbaan. Hij volgde de hoofdcursus te Kampen, werd in 1906 2de luitenant, in 1910 1ste, in 1919 kapitein van de infanterie. Hij was van 1918 tot 1921 gedetacheerd bij de Hogere Krijgsschool en bij de Chef van de Generale Staf. In 1923 kwam hij bij de Generale Staf en werd leraar aan de Hogere Krijgsschool in strategie, krijgsgeschiedenis en militaire aardrijkskunde. In 1929 werd hij majoor van de Generale Staf en in 1934 reserve-luitenant-kolonel. Van 1930 tot 1936 was hij Gouverneur van Curaçao en daarna Burgemeester van Breda.**

Ons interesseert natuurlijk het meest zijn ambtsperiode als Gouverneur van de Nederlandse Antillen. Daarom zullen we daar wat meer over zeggen. Van Slobbe's voorganger, Gouverneur Ir. Leonard Albert Fruytier, had het ongeluk hier een hoogst onaangenaam avontuur te beleven, dat Curaçao, veel meer dan aangenaam voor ons was, in het brandpunt plaatste van 's werelds aandacht.

Gouverneur Fruytier was geen militair, het eiland was op geen ernstige aanval berekend, nog minder op een onverwachte overval. Het Waterfort was politie-bureau en het grote ijzeren hek stond dag en nacht wagenwijd open. Zo is het verklaarbaar dat de sindsdien wereldberuchte **overval van Urbina** had kunnen plaats hebben, die in 1954 bij zijn „zilveren feest" in de Curaçaose Pers uitvoerig herdacht is. Het lag voor de hand dat bij de keuze van een opvolger voor Gouverneur Fruytier, die teruggeroepen werd naar Nederland, als eerste vereiste voorop stond: het moet een militair zijn. Bij Koninklijk Besluit van 3 december 1929 werd een rasmilitair benoemd: Gouverneur Barth. van Slobbe. Reeds in februari van het volgend jaar aanvaardde de nieuwe Gouverneur zijn ambt. In de eerste jaren werden vele maatregelen genomen om de verdediging te verbeteren en de weerbaarheid te verhogen. De politie werd gereorganiseerd en op militaire leest geschoeid.

Economisch gezien had Gouverneur van Slobbe de volle wind mee. Curaçao had nog nooit zo goed in zijn geld gezeten en de vooruitzichten bleven voortdurend gunstig. De Gouverneur bewees al spoedig dat hij behalve militair ook een prima burger was met een open oog voor algehele verbetering op alle fronten.

Er werd hard gewerkt aan riolering en waterleiding, want op dat punt viel nog bijna alles te doen. De oeververbinding tussen Punda en Otrabanda werd verbeterd, het abattoir gemoderniseerd. De nieuwe gebouwen hiervan werden in januari 1933 geopend. Het oude „Monte Cristo" aan de Rode Weg werd verbouwd en bruikbaar gemaakt voor de R.K. Ambachtschool St. Joseph. Het Melaatsengesticht „Zuquito" werd grondig verbeterd en gemoderniseerd. De Zusters kregen er een kliniek en mooie kapel en de patiënten elk een nette woning met eigen douche en W.C. Willemstad kreeg een stadstheater (Roxy). De Protestanten een tehuis voor oude van dagen en op het Wilhelminaplein verrees een monumentaal standbeeld van onze toenmalige Koningin Wilhelmina. Op sociaal gebied werden stappen gedaan, die genkermerkt mogen worden als de eerste op de weg naar een tot nog toe volkomen ontbrekende sociale wetgeving.

In 1934 vierden de Nederlandse Antillen het feest van hun 300-jarige verbondenheid met Nederland. In dat jaar, tegen Kerstmis, had de vlucht plaats van het Fokkervliegtuig de „Snip" over de oceaan naar

(Vervolg naar kolom 6)

W.A. MURRAY wordt directeur van Lago

Oranjestad. — De Lago Oil & Transport Co., Ltd. heeft heden bekend gemaakt, dat de heer W. A. Murray, algemeen bedrijfsleider van de Winnipeg Refinery der Imperial Oil Limited, Canada, per begin januari 1957 tot lid van de Directie der Lago is benoemd. De heer Murray zal zich gedurende enige tijd alhier oriënteren, waarna hij algemeen bedrijfsleider der Lago zal worden en de heer F. E. Griffin zal vervangen.

De heer Griffin zal met ingang van een nader aan te kondigen datum tot executieve vice-president der Lago worden benoemd.

De heer Murray komt uit Vancouver, Brits Columbia, en bezocht de University of British Columbia, waar hij de academische graad van Bachelor of Science in Mechanical Engineering behaalde. Hij kwam in 1933 als technicus in dienst bij de Imperial Oil Limited en heeft bij de maatschappij vele technische en leidende functies bekleed. De laatste jaren was hij assistent-bedrijfsleider van de raffinaderijen der Imperial te Sarnia en Montreal. Zijn laatste functie was algemeen bedrijfsleider der Winnipeg Refinery in Manitoba, Canada.

Groeten uit Nederland

Willemstad. — Zondagavond om tien over zes zal de Curom in zijn wekelijks groetenprogramma uit Nederland groeten uitzenden van Gunther Loewenthal, George van Meeteren, Henry van Meeteren, Freddy van der Ree, Jacques Rojer en Rene Daantje.

Pater H. KOOLEN O.P. ✠

Vrij onverwacht is te Nijmegen op 80-jarige leeftijd overleden de stichter van de congregatie van de Dominicanessen van het H. Sacrament (Huize Bethlehem), pater Hieronymus Koolen.

Pater Koolen, die in Rotterdam geboren is, was achtereenvolgens kapelaan te Tiel, Zwolle, Rotterdam, Alkmaar, Utrecht en Nijmegen. Enige jaren was hij prior van het Dominicaner klooster te Zwolle. Sinds 1954 verbleef hij om gezondheidsredenen in het klooster te Huissen bij Arnhem.

"Waarom heb ik vorig jaar dat fietsje niet gekregen waarom ik zo gevraagd had? Nou?"

De geruchtmakende reis der olie-vakbondleiders

Venezolaanse bonden ten voorbeeld aan Antilliaanse?

Willemstad. — Naar wij uit Caracas van een bijzondere berichtgever vernemen zijn de vier vakbondleiders van de P.W.F.A. en de Federacion Trahadornan Petrolero Curacao, welke zich momenteel in de Venezolaanse hoofdstad bevinden, hun besprekingen met vertegenwoordigers van het Ministerio del Trabajo en de Federacion Nacional de Trabajadores Independientes begonnen.

De Venezolaanse bladen schrijven, dat de Curaçaose en Arubaanse vakbondleiders een studie maken van de contracten welke de Venezolaanse olie-arbeiders met hun maatschappijen afgesloten hebben. Zij willen deze als voorbeeld nemen van hetgeen zij voor de bij hun bond aangesloten arbeiders willen bereiken.

Volgens een bericht in "El Universal" zou de voorzitter van de Federación Trabadornan Petrolero Curaçao, de heer G. de Jesus, aan een verslaggever verklaard hebben, dat 5000 van de in totaal 8000 arbeiders, die bij de CPIM werkzaam zijn, bij de bond zijn aangesloten. Als reden waarom nog niet alle arbeiders zijn, gaf hij op, dat de bond eerst kortelings met zijn werkzaamheden is begonnen en verschillende arbeiders nog bang zijn voor repressailles van hun maatschappij.

Omtrent de geruchtmakende oriëntatie-reis van de Antilliaanse vakbondleiders wordt nog vernomen, dat de Venezolaanse regering een blanco uitnodiging aan de Antilliaanse regering deed toekomen, welke laatste deze aan de besturen der beide oliearbeidersbonden te Curaçao en Aruba doorgaf zonder op de samenstelling van de delegatie invloed uit te oefenen. De enige beperking welke de Venezolaanse uitnodiging inhield, was, dat beide bonden twee personen mochten afvaardigen. Het is niet bekend of de uitnodiging mede op verzoek van de Antilliaanse regering werd gedaan.

Inlichtingen over personen in HONGARIJE

Het Hoofdbestuur van het Nederlandse Roode Kruis te 's Gravenhage deelt mede, dat zij die inlichtingen wensen over familie of kennissen in Hongarije zich schriftelijk dienen te wenden tot het Informatiebureau van het Nederlandse Roode Kruis Jan Evertstraat 9, Den Haag.

Nodig is opgave van familienaam (onderstreept), voornamen, datum, jaar en plaats van geboorte en laatste adres, alles in drukletters.

Brieven aan familie of kennissen kunnen ook aan hetzelfde adres Jan Evertstraat 9 gestuurd worden, in

CPIM stelt aantal projecten uit

Aankoop grote kwantiteiten ruwe olie in westelijk halfrond oorzaak van besparing

Willemstad. — Het teruglopen van de olieproduktie uit het Midden-Oosten ten gevolge van de blokkering van het Suez-kanaal en het uitvallen van bepaalde pijpleidingverbindingen met de Middellandse Zee hebben de aankoop van grotere kwantiteiten ruwe olie in het westelijk halfrond voor de energievoorziening van West-Europa noodzakelijk gemaakt.

Aangezien met deze aankoop grote bedragen gemoeid zijn, zullen er, naar men ons van bevoegde zijde mededeelde, bij de CPIM zekere besparingen gemaakt moeten worden en zullen o.a. een aantal oorspronkelijk op het budget voor 1957 staande projecten tot latere datum worden uitgesteld.

Gecompliceerd

Willemstad. — Aan afwisseling ontbreekt het Hermandad niet. En waarvoor hij zoal niet ingeschakeld wordt daar heeft men geen idee van. Gisteren was het dan aan de Druifweg, dat een vrouw assistentie verzocht, omdat een man rondvertelde, dat zij een pakje en een portemonnaie, welke aan hem behoorden, had ontvreemd. De vrouw verklaarde, dat een van haar kinderen inderdaad bedoelde artikelen in een kippenhok had aangetroffen, het waren een pakje, bevattende een broek en een sporthemd, alsmede een fles gedeeltelijk gevuld met rum. De vrouw wilde in geen geval, dat de goederen in het hok bleven, maar de man weigerde deze te nemen. Waarschijnlijk lag in zijn bedoeling, dat de politie deze spullen zou moeten aantreffen. De Mobiele Brigade trad bemiddelend op. De portemonnaie inhoudende f. 19.— kon de man ter hand worden gesteld. Het hele geval behoefde niet zo een dramatische afloop te hebben, ware het niet dat de man aan Bacchus geofferd had. Zijn handelwijze, alsmede de aanwezigheid van de rumfles, was voor de patrouille voldoende om te weten hoe de vork in de steel zat. Dat hij een nachtje in het hok geknapt had, lijkt zeer waarschijnlijk.

Nieuw feuilleton

Moord betekent levenslang

KAREL DITSEL, brigadier-rechercheur bij de Amsterdamse politie, zakt plotseling dood ineen, nadat hij de eerste akkoorden heeft aangeslagen van de piano-begeleiding van een lied, dat door de agent Hanenburg ten beste zal worden gegeven op de feestelijke jaarvergadering van de Bond van Politiepersoneel. De dokter constateert: hartverlamming. Maar inspecteur Galama vertrouwt het niet. Hij heeft zijn vermoedens en gaat aan het speuren, met Friese stijfhoofdigheid en zonder de minste aanmoediging van zijn superieuren. Hij komt op het spoor van een bende valsemunters en brengt de verdacht plotselinge dood van Karel Ditsel met de duistere praktijken van deze heren in verband. Listig weet hij tezamen met inspecteur Bartels van de Vals-Geldcentrale het net steeds dichter aan te halen, totdat de hele bende kan worden ontmaskerd.

Ziedaar een aanduiding van de inhoud van een boeiende speurdersroman: niet volgens het gebruikelijke buitenlandse recept met een onwaarschijnlijk geniale particuliere detective, maar een typisch Nederlands verhaal, dat speelt in een typisch Nederlandse stad, Amsterdam, zodat de lezers ten nauwste kunnen meeleven met de reeks van spannende, levensechte, gebeurtenissen.

Van vandaag af publiceren wij dit door EWOUT SPEELMAN geschreven verhaal als feuilleton in ons blad. Wij zijn er bij voorbaat van overtuigd, dat onze lezers ingenomen zullen zijn met deze op peil staande speurdersroman van oorspronkelijk Nederlandse makelij.

Minister ALGERA bezorgd over Am. luchtvaartpolitiek

's-Gravenhage. — Minister Algera deelt de zorgen van een aantal leden van de Tweede Kamer over het opmerkelijke verschil in de Amerikaanse luchtvaartpolitiek tegenover Nederland en tegenover andere Westeuropese landen. Wanneer men overigens de omvang van de Nederlandse en van de Amerikaanse luchtvaart tegenover elkaar stelt, aldus de minister in zijn Memorie van Antwoord, dan kan men niet aannemen, dat dit verschil in politiek uit bedachtheid voor de Nederlandse luchtvaart zou voortvloeien. De minister wees in dit verband voorts op de bestellingen van de Nederlandse luchtvaart op de Amerikaanse vliegtuigmarkt, die hij een factor van betekenis noemde.

Het stemt de minister tot voldoening, dat de KLM in de laatste jaren een krachtige groei bij bevredigende bedrijfsresultaten heeft getoond. Daarmee is de grondslag gelegd voor de verdere toekomst van een voor Nederland belangrijk en economisch gezond bedrijf. Het was terwille van die toekomst, dat de regering onlangs heeft meegewerkt aan de statuten van de KLM. Daarbij was een der voornaamste overwegingen, dat voor de verdere ontwikkeling en verbreding van de basis van de KLM van groot belang is, dat de kring van aandeelhouders zoveel in binnen- als buitenland wordt uitgebreid. De minister voegde hieraan nog toe, dat het overheidskapitaal van de KLM niet wordt verwisseld voor particuliere aandelen, zodra er winst wordt gemaakt. In de eerste plaats is er geen sprake van verwisseling van aandelen en in de tweede plaats werd vastgesteld, dat de KLM al enige jaren dividend heeft uitgekeerd. De overheid heeft trouwens nog een meerderheidspositie in het aandelenkapitaal. Over de steun, die de overheid na 1945 aan de KLM verleend heeft, merkte de minister nog op, dat daardoor voorkomen is, dat deviezen zijn afgevloeid naar vreemde maatschappijen en dat de Nederlandse gemeenschap daardoor verbindingen heeft gekregen, die zij anders niet zou hebben gehad.

(Vervolg van kolom 7)

Curaçao, dat van die dag af een luchthaven werd van steeds toenemende betekenis.

Na een vruchtbare bestuursperiode van veel en hard werken vroeg en verkreeg de Gouverneur zijn ontslag, hetwelk hem op eervolle wijze verleend werd bij K.B. van 7 april 1936. Hij had ruim zes jaar zijn beste krachten gewijd aan de vooruitgang der kolonie en tevens steeds het voorbeeld gegeven van een eerlijk, energiek, werkzaam en godsdienstig leven. God hebbe zijn ziel.

M. D. Latour O.P.

Mr. dr. Visser: „Romeinse invloeden in ons recht"

Interessante lezing voor Alg. Classiek Verbond

Willemstad. — Gisteravond had in het Wijklokaal van de Emmakerk op Rio Canario een bijeenkomst plaats van het Algemeen Classiek Verbond. De wnd. Presidente mevrouw W. G. Seelt-Wentink begroette de aanwezigen en sprak haar voldoening uit over de verheugende opkomst. Vervolgens gaf zij het woord aan de spreker van de avond, mr. dr. J. L. A. Visser die een causerie hield over het onderwerp „Romeinse Invloeden in ons Recht."

De inleider wees op het merkwaardige feit dat het romeinse recht gedurende vele eeuwen in een groot deel van de wereld een welhaast beslissende invloed heeft gehad op de rechtsvorming en op het juridische denken. Men vraagt zich af hoe het mogelijk is dat het recht van een sinds lang verdwenen volk, levende onder geheel andere omstandigheden en met zeer verschillende doelstellingen, nog steeds zo'n constructieve kracht heeft, en waarom een groot deel van de wereld dit systeem verkozen heeft boven zijn eigen oorspronkelijke rechtstechniek.

Spreker gaf ter verklaring van dit merkwaardige cultuurverschijnsel een kort overzicht van het romeinse rechtssysteem en beschreef hoe dit zich ontwikkeld heeft uit de primitieve, sacrale procesformules die golden in het praeclassieke Rome, een stadsstaatje van strijdbare boeren (quiriten genaamd) tot het universele recht van een imperium met een grootkapitalistische wereld-economie.

Vervolgens beschreef spreker hoe dit recht, ook na de splitsing van dit wereldrijk en de ondergang van het Westelijk deel daarvan, zich niet alleen handhaafde en soms ontwikkelde, maar grote nieuwe gebieden binnendrong.

De meest directe oorzaak daarvan is het universele karakter van dit systeem, zijn bruikbaarheid ondanks verschillende, steeds wisselende omstandigheden van tijd en plaats. Daarom werd dit recht gebruikt voor de vorming van universele organisaties door de meest tegenstrijdige machten: door de Christelijke Kerk bij de opbouw van het catholieke recht, door de keizers van het Heilige Duitse Roomse Rijk bij de consolidatie van hun eenheidsstaat, door de koloniale mogendheden bij de ordening van hun verre domeinen en door de wetgevers van de Franse revolutie bij de verzekering van de vrije handel voor de „derde stand". Het grote voordeel dat het systeem biedt aan ieder die een wereldwijd bestel nastreeft is de rechtszekerheid.

Hoe komt het nu dat het romeinse recht hierin de andere, bestaande systemen zoals het Germaanse en het Keltische recht zodanig overtrof dat men het eigen, ingeboren recht daarvoor prijsgaf? Want ook het romeinse recht had toch ongetwijfeld ernstige bezwaren en gebreken. Oswald Spengler heeft het streng becritiseerd, en noemt het algebraisch, en onbezield".

Ter verklaring vergelijkt spreker het romeinse met het germaanse recht. Dit laatste stelt de functie van het object, dus het nuttig effect van een zaak in de samenleving voorop, en laat daardoor de rechtstoestand van een zaak bepalen. Wellicht vindt dit zijn oorzaak in de schaarste-economie van migrerende volkeren: ieder noodrecht heeft een socialiserende tendenz. Het romeinse recht daarentegen, tot perfectie gekomen in een wel-geoutilleerde wereldstaat met universeel verkeer, stelt de zgn. „persona" voorop, en gaat uit van de dominium-gedachte: de macht van het subject om van de zaak te genieten en daarover te beschikken. Dit recht is duidelijk, systematisch en practisch hanteerbaar, terwijl het Germaanse recht veelal onzeker en incidenteel was — het zou in de moderne samenleving niet meer bruikbaar zijn.

Hoe zijn de romeinen echter erin geslaagd om dit principe te ordenen tot een zo duurzaam en hanteerbaar systeem?

Het merkwaardige is dat zijzelf weinig nieuwe ideeën hebben bijgedragen tot het juridische denken: grotendeels hebben zij het ontleend aan vroegere of andere systemen. Zij waren geen abstracte, speculatieve denkers; integendeel waren zij wars van dialectiek en ideologie. Hun grote kracht lag daarin dat zij practici

(Vervolg naar pag. 5)

Verkeersovertredingen voor het Gerecht in Eerste Aanleg

Willemstad. — De rechter in Eerste Aanleg deed vrijdagmorgen uitspraak in de zaak tegen R.M. van H. en mej. L.M.P. Mej. P. was, terwijl zij onder toezicht van Van H. een auto bestuurde, in aanrijding gekomen met een andere auto, waarbij een inzittende kwetsuren had opgelopen. De eis luidde tegen Van H. 1 maand hechtenis met ontzegging van de rijbevoegdheid voor de tijd van 2 jaren en tegen mej. P. ƒ 50.— boete of 20 dagen hechtenis. De uitspraak was: Van H. ontslagen van rechtsvervolging en mej. P. schuldig bevonden zonde oplegging van straf.

Voorts stond vrijdagmorgen S.A.P. terecht, die op de hoek van de Cascorraweg en de Schout bij Nacht Doormanweg een aanrijding had met een motorvoertuig, bestuurd door G.I.B. welke laatste daarbij niet alleen 'n lichte hersenschudding opliep, maar daarbij tevens bleek, dat hij niet in het bezit was van een rijbewijs. Westhalve ook hij vrijdagmorgen voor de bali stond. De eis tegen S.A.P. was 1 maand gevangiensstraf en 5 jaar ontzegging en de uitspraak luidde 2 weken hechtenis en 3 jaar ontzegging. Tegen B. werd ƒ 10 boete of 4 dagen geëist, maar de rechter halveerde dit.

A.J.M.G. bestuurde een auto, terwijl hem de rijbevoegdheid was ontzegd en wegens dit feit werd 1 week hechtenis geëist. Het vonnis was: ƒ 250 boete of 3 maanden hechtenis en voorts 1 maand voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar en ontzegging van de rijbevoegdheid voor 6 maanden.

H.C.G. had zonder rijbewijs gereden en werd daarvoor conform de eis veroordeeld tot ƒ 10.— of 4 dagen.

E.L.M. reed onder de invloed van alcoholhoudende drank en de officier eiste deswegen een boete van ƒ 75.— of 30 dagen en ontzegging voor 2 jaar. De rechter veroordeelde conform voor wat de boete betreft, maar bracht de ontzegging terug tot 1 jaar en 6 maanden.

Theemiddag ten bate van HONGAARSE vluchtelingen

Willemstad. — Zoals reeds eerder gemeld, wordt zondagmiddag in het hofje bij de gymnastiekzaal van het Peter Stuyvesantcollege een theemiddag gehouden, waarvan de baten ten goede komen aan het werk voor de Hongaarse vluchtelingen, die in Nederland verblijven. Het geld zal daartoe worden overgemaakt aan de Curaçaose Soroptimist Club, die voor de verdere expeditie zorg draagt. In afwijking van het geen eerder werd medegedeeld, zal de middag gehouden worden van drie tot zeven uur. Zoals men wellicht weet, is de organisatie geheel en al in handen van de leerlingen dezer school zelf, die daartoe ook het initiatief namen.

Omdat een deel van dit gebeuren na zonsondergang valt, is er gezorgd voor een feeërieke verlichting in de bomen en er zij nog een aan herinnerd, dat er tal van attracties zullen zijn, waarvoor van vele zijden medewerking werd ondervonden. Zo bakken de ouders der leerlingen taarten en patates-frites en stelden tal van winkeliers prijzen en dergelijke ter beschikking. Van de leerlingen zelf worden morgenmiddag tekeningen en handwerken verkocht.

De toegangsprijs tot het "terrein" bedraagt een kwartje, zodat niemand zich daardoor behoeft te laten afschrikken. Ook de prijzen van de consumpties zijn normaal.

Sint Nicolaas op M.S.F.-dansavond

Willemstad. — Zoals reeds gemeld, organiseert het Marine Sanatorium Fonds — M.S.F. — vanavond in de club J.P.F. een dansavond ten bate van de tuberculosebestrijding. Als bijzonderheid kan nog worden gemeld, dat Sint Nicolaas zich heeft voorgenomen dit bal met zijn aanwezigheid op te luisteren. Hij heeft medegedeeld rond elf uur te zullen aankomen en tevens enkele leden van zijn gevolg mee te brengen, die met gulle hand goede gaven zullen rondstrooien. Kaarten voor het bijwonen van deze avond zijn verkrijgbaar aan de zaal van club J.P.F.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN
C. P. I. M.

Telegram Afdeling:
Van 7.00 — 18.30 tel: 2307
Van 18.30 — 3 dec. 07.00 J. N. F. Jung tel: 3353
B. g. g. tel: 2400

Personeel Afdeling:
W. N. G. Broug C.P.I.M. Hotel N. P. tel. 3072
B. g. g. nad. inl: tel: 2400

Materialen Afdeling:
Zat: en Zond: C. P. Riegman tel: 4550

Geneeskundige Dienst
Dr. De Loos tel: 4447
b g. g. tel: 2400

Weekendwacht Suffisant:

Gedurende dit weekend zal in dringende gevallen de heer B. Haddaway kunnen worden opgebeld onder no: 3133
Bij geen gehoor tel: 2400

C. S. M.

Rederij:
Zat: F. R. van Rosevelt tel: 2440
Zond: H. Poot tel: 2570

Scheepsagentschap:
Van 7.30 — 18.00 tel: 2458-2551
Van 8.00 — 8.00 F. L. Idendurg tel: 3876
Van 8.00 — 9 dec. 8.00 W. Punt tel: 2580

Dok Afdeling:
Van 12.30 — 17.30 tel. 2276 / 2098
J. Marcussen tel: 3780.
Van 17.30 — 7.30 P. Talma tel: 4523

Theather Asiento:

Zat: „The Caine Mutiny"
Zond: „Leather Saint"
Toegang boven de 18 jaar

West-End, Cinelandia en Roxy: zie advertenties elders in dit blad.

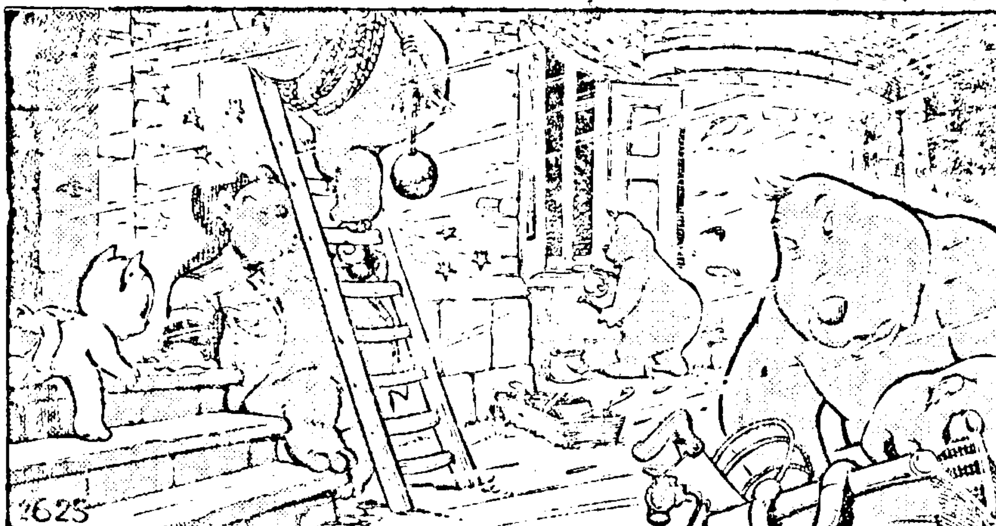
Caribe.
Heden: „The Silver Raiders", 18.30 en 20.00 uur „The King and I".
Zond: „Paris Play-boys", 18.00 uur en 20.00 uur „Hell on Frisco Bay".

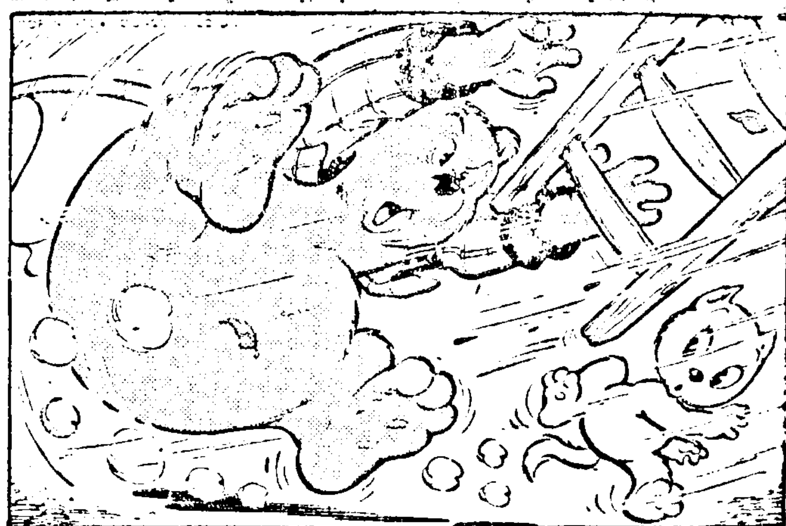
WAAR HALEN WE BENZINE
Gedurende dit week-end zijn de navolgende gasoline-stations geopend:
P. Jansen, Sta. Rosa;
P. Frederik, Salinja;
D. Cardoze, Hendrikplein;
G. C. de Hasteh, Sta. Maria;
Cur. Motors, Sta. Helena;
H. J. Scheidelaar, Mundo Nobo;

BEGRAFENISVERLOVEN

Dit week-end is de hulpambtenaar A. H. de Windt, P. L. Jansenstraat 43, Tel. 12256, belast met de afgifte van verloven tot begraven.

TOM POES en de klonters

2625. Heer Bommel trad naar buiten en stelde zich breed en indrukwekkend bij zijn voordeur op.

„Wat komen de heren doen?" vroeg hij.

De heren gaven geen antwoord, doch gingen meteen aan de slag. Een van hen nam een brandertje uit zijn tas en begon met ijver de verf van een kozijn te verwijderen. Een ander begon tussen allerlei timmergerief te rommelen en de derde sleepte een ladder aan.

Heer Ollie bekeek deze bedoening verbaasd, maar zijn ontstemming bleef. Want zèlfs doortastende vaklieden moeten een heer voorkomend behandelen, vond hij. Hij is nu eenmaal zó vastgeroest in ouderwetse gebruiken en gewoonten, dat hij er prijs op stelt, dat men hem netjes groet. Daarom hernam hij met verheffing van stem:

„Ik vrààg, wat de heren komen doen! Degene die de ladder aanzeulde, zette hem met enige moeite overeind en rukte hem naar de muur. Zodoende kwam heer Ollie plotseling achter het houtwerk te staan, dat hem krachtig tegen het gebouw drukte.

„Hé!" riep hij. „Ga weg! Zie je niet, dat ik hier sta? Zet dat ding ergens anders neer!"

Hij greep een van de sporten beet, doch de arbeider was met een snelheid, die men van zo'n plompe gedaante niet zou verwachten, tegen de sporten opgeklommen, en trad nu zwaar op zijn vingers.

Dit was teveel voor de geplaagde heer. Hij greep het toestel bée en slingerde het met grote kracht van zich af.

Tom Poes gaf een kreet van schrik en sprong naar voren om hem tegen te houden. Maar het was te laat......

OLYMPISCH NIEUWS

Worstelen — Lichtgewicht eerste ronde: Cyula Toth (Hongarije) versloeg Juan Rolon (Argentinië) in 12 minuten.

De technische commissie van de internationale gewichtheffederatie heeft vandaag te Melbourne besloten, dat de wereldkampioenschappen gewichtheffen van 5 tot 15 november 1957 te Teheran zullen worden gehouden. De Aziatische kampioenschappen zullen eveneens op grond van de uitslag te Teheran worden toegekend.

Atletiek — Het nummer 200 meter hardlopen dames is gewonnen door de Australische Betty Cuthbert in 23,9 sec., hetgeen dezelfde tijd is als het Olympisch- en wereldrekord; tweede werd Christine Stubnick uit Duitsland en derde Marlene Matthews uit Australië.

Kano — De race voor twee persoons kajaks over 10 kilometer is gewonnen door de Hongaren Yuranyi en Fabian; 2e werd de Duitse en 3e de Australische ploeg.

De race over 10 kilometer voor éénpersoons kajaks is gewonnen door de Zweed Gert Frederiksson vóór de Hongaar Hatlaczky en de Duitse Scheuer.

Tienkamp — Olympisch kampioen moderne tienkamp is de Amerikaanse kleurling Mill Campbell geworden met een totaal van 7937 punten wat een nieuw Olympisch rekord is. Tweede werd de Amerikaan Johnson

Amerika leidt nog steeds in het grote duel met Rusland om de Olympische heerschappij. Maar vandaag wonnen de Amerikaanse atleten slechts één van de elf gouden medailles, die in het geding waren, terwijl Rusland en Australië er elk twee verwierven. De overige prijzen vielen aan Engeland, Duitsland, Zweden, Finland, Hongarije en Roemenië ten deel.

Aan het eind van de dag was de stand vandaag als volgt, inclusief de ruiterspelen (de bronzen medailles voor boksen zijn echter niet meegeteld): Amerika 20, 15 en 7; Rusland 12, 11 en 12 (gisteren werd abusievelijk 13 in plaats van 10 bronzen medailles vermeld; Zweden 5, 1 en 1; Australië 4, 3 en 9; Duitsland 3, 9 en 4; Italië 3, 3 en 4; Engeland 3, 2 en 3; Hongarije 1, 6 en 2; Frankrijk 1, 2 en 4; Finland 1, 1 en 5; Canada 1, 1 en 1; Polen 1, 1 en 1; Roemenië 1, 1 en 0; Noorwegen 1, 0 en 2; Tsjechoslowakije 1, 0 en 1; Brazilië 1, 0 en 0; Denemarken 0, 1 en 0; IJsland 0, 1 en 0; Oostenrijk 0, 0 en 1; Griekenland 0, 0 en 1; Iran 0, 0 en 1; Korea 0, 0 en 1; Zwitserland 0, 0 en 1.

Denemarken 9; Japan 9; Trinidad 7; Joegoslavië 6, Chili 5; IJsland 5; Zwitserland 5; Oostenrijk 4; Bulgarije 4; Griekenland 4; Mexico 2; Nigeria 2; Zuid-Afrika 2; Malakka 1 en Spanje 1.

Zwemmen — De volgende zwemmers hebben zich geplaatst in de finale schoonspringen: 1) Joaquin Capilla (Mexico) 90,24 punten; 2) Robert Clotworthy (V.S.) 90,07 punten; 3) Glen Whitten (V.S.) 89,20 punten; 4) Roman Brener (Rusland) 85,82 punten; 5) Donald Harper (V.S.) 83,42 punten; 6) Gueannadii Oudalov (Rusland) 83,06 punten; 7) Gunther Mund (Chili) 80,54 punten; 8) Jozsef Gerlach (Hongarije) 80,45 punten; 9) Juan Botella (Mexico) 78,27 punten; 10) Yutaka Baba (Japan) 77,77 punten; 11) William Patrick (Canada) 75,64 punten; 12) Iuri Kasakov (Rusland) 74,68 punten.

Schieten — De stand kleiduivenschieten na de tweede dag: 1) Galiano Rossini (Italië) met 145 treffers; 2) ex aequo Adam Smelczynski (Polen) en Nikolai Moguilevski (Rusland): 4) Tury Nikandrov (Rusland); 14, 15 en 16 ex aequo Juan Gindre (Argentinië), Zigmund Kiszkurno (Polen) en Joseph Wheater (Engeland) met 126 treffers; 17) Raul Olivo Marque (Venezuela) met 121 treffers; 22 en 23 ex aequo E. Peiterz (Colombia) en Leon Bozzi (Argentinië) met 112 treffers.

Boksen — halve finale middengewicht: Vanwege een oogblessure werd Gelbert Chapron (Frankrijk) door de artsen verboden in de halve finale middengewicht uit te komen tegen de Rus Guennaddii Chatkov. Aangezien Chatkov gisteren bij default in de halve finale was geplaatst en twee defaults reglementair niet zijn toegestaan, werd opnieuw geloot. Chatkov komt nu uit tegen Victor Zalazar (Argentinië).

Ramón Tapia (Chili) komt in de finale.

In de halve finales bantam verloor de Chileen Barrientos krap op punten van de Koreaan Song. Barrientos kreeg toch een bronzen medaille, evenals de andere verliezers in de halve finales.

Tienkamp — De Olympisch kampioen tienkamp, Milton Campbell, is een 22-jarige Amerikaanse marineman. De nieuwe "koning van de atletiek" verbeterde het Olympisch record van Matthias en zou ongetwijfeld ook het wereldrecord van Johnson hebben verbeterd, als hij bij het nummer polstokhoogspringen niet een inzinking had en slechts 3.40 meter presteerde. In de schemering en bij straffe wind werd het laatste nummer, de 1.500 meter, gelopen. Campbell liep aanvankelijk alsof hij alleen de race wilde beëindigen, maar op de laatste 100 meter zette hij een formidabele spurt in. Zijn tijd was 4 min. 50,6 sec. voldoende voor de Olympische zege en een Olympisch record.

Campbell begon zijn sportloopbaan in de Amerikaanse voetbal, waardoor hij in 1953 een ernstige knieblessure opliep, zodat hij drie jaar niet in staat was aan de tienkamp deel te nemen.

Boksen — Halve finales halfzwaargewicht: Georghe Negrea (Roemenië) versloeg Carlos Lucas (Chili) op punten.

Basketball — Eerste ronde finale: Rusland versloeg Frankrijk met 56—49. Ruststand 25—19.

Hockey — Afghanistan versloeg Amerika met 5—1 (ruststand 2—1). Engeland versloeg Australië met 2—1 (ruststand 1—0).

Overweging

Een lege mand volpompen

De berichten omtrent de verwildering van de jeugd op onze eilanden worden angstjagend. Feitenmateriaal is er in overvloed, zodat niemand zich wijs hoeft te maken, dat er hier overdreven wordt. Gelukkig ziet overheid en particulier initiatief ernstig uit naar middelen om het kwaad te keren. Men acht het dringend noodzakelijk, dat er opvoedcentra en tehuizen worden opgericht. Daarin moet dan de gederailleerde jeugd worden opgevangen en heropgevoed.

Afgezien van de vragen hoe groot het percentage is, dat in deze centra kan worden opgevangen, en of zij efficient zullen werken, en of er mensen zijn die weten hoe deze jeugd heropgevoed moet worden, en wat voor kapitalen hiermee gemoeid zijn, vrees ik, dat zij een vicieuze cirkel vormen.

Iedereen geeft toe, dat de oorzaak van al die jeugdellende te vinden is bij de insufficientie van het familieleven. Waren de families maar gezond, dan hadden we een gezonde jeugd. Met het oprichten van centra laat men de families zoals ze zijn. De oorzaak krijgt geen aandacht, enkel de gevolgen. Maar zo komt er aan het heropvoeden, reclasseren en rehabiliteren geen eind.

Hoe komt het toch, dat de sanering van het gezin zo weinig belangstelling geniet? Door de Schpper is het gezin als het opvoedingsmilieu bij uitstek gemaakt . . . . en wij willen het beter weten.

K.

Vluchtelingenontvangstcentra kunnen de stroom niet aan

New York, — James M. Read, de plaatsvervangende hoge commissaris voor de vluchtelingen, heeft in de sociale commissie van de algemene Vergadering der Verenigde Naties verklaard, dat de stroom Hongaarse vluchtelingen op het ogenblik afmetingen heeft aangenomen zoals men sedert de tweede wereldoorlog niet meer heeft gezien. Hij zei dat het hoge commissariaat de zorg op zich heeft genomen voor ongeveer 28.000 vluchtelingen.

Het grootste deel van deze vluchtelingen — aldus Read — bezit niets anders dan de kleren die zij aanhebben. 21.000 zijn op het ogenblik ondergebracht in particuliere huizen en de overigen herbergt men overal waar men maar een dak voor hen kan vinden.

Read vervolgde: de ontvangstcentra zijn niet voor hun taak berekend, er zijn niet genoeg bedden en vaak moeten de vluchtelingen de nacht doorbrengen in treinen, gestationeerd tussen de grens en de plaats van bestemming.

Naar Reuter meldt heeft senator Lange, voorzitter van de subcommissie uit de Amerikaanse senaat, die zich bezig houdt met de hulp aan vluchtelingen te Washington gezegd dat hij hoopte dat president Eisenhower geen bezwaar zal maken tegen de toelating van meer dan vijfduizend vluchtelingen uit Hongarijg, die volgens het Amerikaanse recht gemachtigd zijn Amerika binnen te komen.

Het Amerikaanse Rode Kruis heeft bekendgemaakt dat het meer dan 25.000 dollar heeft beschikbaargesteld voor de direkte hulp aan het Hongaarse volk. Men deelde voorts mede, dat sinds het Rode Kruis toestemming heeft gekregen hulp te bieden aan Hongarije, vijf Rode Kruiskonvooien in Boeda-Pest zijn aangekomen.

PICASSO eist rood partijcongres

Parijs. — Tien leden van de Franse communistische partij — allen intellectuelen — hebben een buitengewoon partijcongres geëist om de talloze problemen, waarvoor de communisten zich op het ogenblik geplaatst zien, te bespreken. Zij stelden hun eis in een brief aan het centrale comité van de partij. Een van deze tien is de Spaanse schilder Picasso.

Onrust onder boeren in Neder-Silezie

Parijs. — Volgens Radio Wroclaw het vroegere Breslau, heerst er in Neder-Silezië onrust onder de boeren en studenten.

Op een bijeenkomst van de bond van arbeiders in de energiebedrijven in felle critiek geleverd op de betrokken minister omdat hij onverschillig zou staan tegenover de problemen van de arbeiders. Afgevaardigden eisten zijn onmiddellijk aftreden en van het bondsbestuur; het opstellen van een nieuw collectief arbeidscontract, het nauwgezet nakomen van de bepaling dat de werkdag niet langer dan acht uur mag duren; een belangrijke verhoging van de gezinstoelagen en afschaffing van het verschil tussen hoofd- en handarbeiders.

Ook de arbeiders in de textielbedrijven en in sommige metaalbedrijven hebben „stormachtige" bijeenkomsten gehouden.

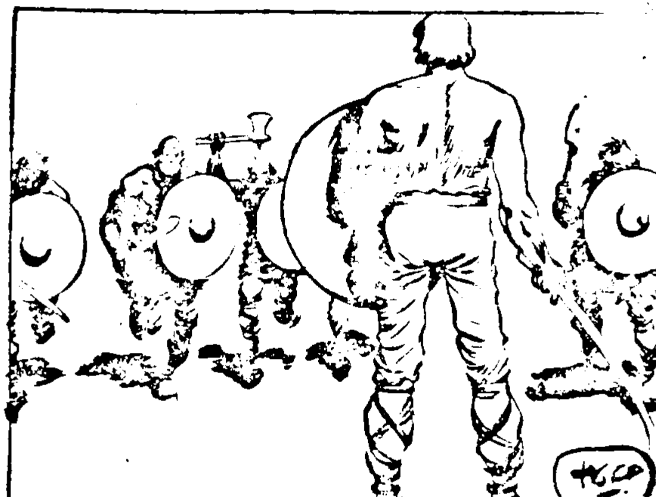
De studenten in Wroclaw hebben voorgesteld een nieuwe jeugdorganisatie op te richten onder de naam „Eenheidsfront van jongeren".

De naam van de Stalinstraat in de stad is gewijzigd in de straat van de nationale eenheid.

ERIC DE NOORMAN DE SCHEEPSBOUWER

44—33. De Zweep?! herhaalt Edzar verbaasd, — ge wilt vechten met een zwéép tegen zwaarden en bijlen? Dan barst hij in een bulderend gelach uit en Eric's vier tegenstanders vallen hem schamper bij. Alleen Sanno lacht niet; niemand beter dan hij beseft de waarde van een goede, lange zweep...... Op bevel van de piratenhoofdman worden een aantal zwijnslederen zwepen gehaald en met zorg kiest Eric de langste en stevigste uit. Peinzend gluurt Sanno de Noorman aan en als hij de staalharde onheilspellende gloed in Eric's spottende ogen ziet, slist de slavendrijver onbehagelijk: —M—maar dat is niet eerlijk, Heer Edzar; een zweep is geen wapen...... ik bedoel...eh ......een heel ander soort wapen. Ik verlang ook een zweep.

— Voel je je niet lekker, Sanno? grijnst deze sarcastisch, — je wapen heb je gekozen en daar blijft het bij. Maar je kunt je nog terugtrekken, dan neemt een betere je plaats wel in.

...kende blikken van zijn strijdgenoten benoemt beneemt de lafaard echter de moed zich nu nog terug te trekken en met een spotterend geslis scharrelt hij naar de achterhoede. Edzar bakent de ruimte af waarbinnen de vechtenden zich mogen bewegen een gedeelte van het binnenhof ingesloten door de pallisade en de gebouwen en dan nemen de kemphanen hun plaatsen in.

Het nieuws van het gevecht is als een lopend vuurtje de nederzetting rondgegaan en opgewonden drommen de Saksers bijeen om niets van het schouwspel te missen...... Ergens te midden van deze rovers staan Erwin en Axe, bleek als een dode...... De Noorman heeft zich dicht tegen de pallisade opgesteld, om tenminste in de rug gedekt te zijn. De lange zweep losjes in de hand wacht hij af. Dan geeft Edzar een teken en als één man springen de vijf Saksers op Eric toe......

Moord betekent levenslang

door EWOUT SPEELMAN

1

EERSTE HOOFDSTUK

De brigadier-rechercheur Karel Ditsel van het Bureau Inlichtingen en Falsificatiën zakte op zijn stoel neen, juist nadat hij op de piano van het verenigingsgebouw „Amicitia" het voorspel had gespeeld voor het lied „Si vous l'aviez compris", dat de agent Hanenburg, lyrisch tenor, voor de collega's en hun dames, bijeen op de feestelijke jaarvergadering van de afdeling van de Bond van Politiepersoneel zou zingen. De klok wees toen twee en twintig uur en twintig minuten, tien minuten vóór half elf. Om half elf constateerde een ijlings ontboden geneesheer de dood, tengevolge van hetgeen in de wandeling hartverlamming genoemd wordt, om vijf minuten over half elf droegen vier collega's van de ontslapene het stoffelijk overschot naar de gereedstaande ambulanceauto, onder het deskundig toezicht van de Heer Johannes de Liefde, bedienaar van begrafenissen. Hem werd opgedragen ten aanzien van de overledene — vrijgezel en zonder bekende familie — voor de nodige formaliteiten zorg te dragen en de uitvaart-met-corpseer te regelen.

Om tien minuten over half elf sloot de voorzitter, de agent eerste klas Van Vure met een toepasselijk woord de droevig gestoorde vergadering en gingen de aanwezigen, nog zeer onder de indruk, zwijgend huiswaarts.

Om kwart voor elf hield de stadsverslaggever Jan Nierop zich onledig met het verwerken van al deze opgesomde gegevens in een veertigregelbericht met twee-koloms vier en twintigpuntskop en onderkop bestemd voor de ochtendeditie van „De Morgenpost" en schreef er een paar — dit keer gemeende — woorden van erkentelijkheid bij aan de nagedachtenis van de voortreffelijke politieman en joviale mens, die Ditsel zonder twijfel was geweest.

Om acht minuten voor elf vertelde de brigadier „Tarzan" Velleman van afdeling zeven, bij wie Jan op bureau was aangelopen, om mogelijk nog wat bijzonderheden, dat hij — brigadier — er zo juist twee had gevangen. Twee béste ook, Koffiemozes en Tinus Kromme Wijsvinger, wélbekend in vijf arrondissementen, recidivisten, bij de burgerlijke stand ingeschreven als Mozes Adrianus Vingerling en Marinus Jacobus van Gracht, op heterdaad betrapt bij een inbraak in het pakhuis van de firma Pieter Citroen, destillateurs der eerste klasse. Deze lieden, werden er tevens van verdacht de patrouillerende agent tweede klasse Spoelstra op zijn ronde te hebben neergeslagen met een stuk van een loden pijp, nademaal de brigadier zélf deze pijp uit de tas met gereedschappen, welke de heren mét zich droegen, had gevist. De agent, die blijkbaar geconstateerd had dat de mannen zich op verdachte wijze nabij het pakhuis ophielden én ze aangesproken had, lag nu in het Binnengasthuis en kon niet worden gehoord. De verdachten gaven wel de inbraak toe — allicht, want de brigadier had ze betrapt met een ontkurkte en geledigde fles jenever van het merk „De drie kronen" in de hand — maar ontkenden iets met de aanslag te maken te hebben.

Het zou ze weinig baten, als ze verstandig waren gaven ze morgenochtend, na de roes, alles maar toe, het bespaarde hunzelf en anderen veel soesah, hun portie kregen ze tóch.

Zó lagen de kaarten, toen de inspecteur tweede klasse IJsbrand Galama, terug van een kort verlof naar Friesland en juist weer gearriveerd, nog even het bureau kwam binnenstappen, vóór hij zijn kamers in Zuid ging opzoeken en de vertellende brigadier plus de naarstig schrijvende journalist in de wacht aantrof. Zo lagen de kaarten niet precies meer, toen Velleman ook hem terloops had ingelicht over de plotselinge dood van Ditsel en met veel geuren en kleuren over de arrestatie van de inbrekers en geweldplegers.

„Je zou toch zeggen", mompelde Galama, „zo'n Kareltje Ditsel, ik heb hem nog een ansicht gestuurd uit Bolsward, zomaar uit de dienst, vlak voor zijn pensioen. En dan die bengels Moosje en Tinus ook weer op pad, gewoon te veel voor één keer. Toch niet gewoon zulks......"

„Wát", vroeg Jan, de eeuwig-nieuwsgierige, „wat is zulks en wat is niet gewoon mijnheer?"

„Dat het al elf uur is, en ik nóg mijn warme citroengroc niet heb gehad. Welterusten heren..."

Galama wandelde weg, de verslaggever keek hem hoofdschuddend na.

„Rare kerel toch, die Galama, vind je niet brigges?"

„Och", zei de brigadier voorzichtig, „zo heel raar kan ik I. P. Galama niet vinden. Zo af en toe wéétie nog wel es wat ook..."

De in de dienst vergrijsde brigadier-met-een-goed-oog-op-jonge-superieuren had het bij het rechte eind, en Jan Nierop wist dat ook eigenlijk wel. In het privé-archief van de Hoofdcommissaris lagen allerplezierigste rapporten over de Inspecteur van Politie Tweede Klasse Galama IJsbrand, omdat hij rustig en zonder veel ophef een paar vrij ingewikkeld lijkende gevallen tot oplossing had gebracht.

De buitenwereld had hier weinig van gemerkt, want inspecteur Galama verstond slecht de kunst zichzelf te verkopen en zijn successen bij superieuren en de pers uit te buiten, zoals sommige collega's, die beter met hun ellebogen wisten te werken.

Zijn grootste vrees was te lijken op speurmannen uit de detectiveromans, met wie hij ook waarlijk niets gemeen had. Al naar de kleur van zijn das en de snit van zijn hoed zou men hem kunnen houden voor een colporteur van een nette leesportefeuille, een handelaar in alle benodigdheden voor het dier of een ambtenaar van de rijkswaterstaat, bevoegd om tijdens de afwezigheid van de eerstaanwezend ingenieur te tekenen namens dezen. Weinigen kenden hem, zelf van de politie niet, en die hem kenden wisten weinig anders te vertellen dan dat hij een jong, wat verlegen inspecteur van politie was, die al een jaar of vier vijf aan hetzelfde bureau was verbonden en de dienst nogal lakoniek opnam.

(Wordt vervolgd)

SINTERKLAAS IS NIET BANG...

Een vertelling van TOM POUWS

Toen Zijne Hoogwaardige Excellentie de missiebisschop van Oesjambi uit zijn auto stapte en snel naar de pastorie van zijn neef liep, had dat grappige voorval plaats, waaruit tenslotte dit verhaal is ontstaan. Een klein meisje zag hem voorbijgaan in het witte kleed van zijn orde, het paarse bisschopskapje op de witte haren, het gouden kruis fonkelend op de borst en de baard wijd uitwaaiend in de gure herfstwind. Met een korte felle schreeuw van verrassing schoot ze naar voren en greep met beide handjes naar een brede plooi van het ordekleed. „Sinterklaas, dag, Sinterklas!" riep ze opgewonden. „Is u d'r al, Sinterklaas?"

„Ja, liefje", zei de bisschop van Oesjambi, van wie bekend was, dat hij bliksemsnel de wonderlijkste situatie beheerste, „ja, liefje, maar er is ook nog heel wat te doen, eer ik mijn verjaardag vier." Toen tekende hij een kruisje op het voorhoofd van het zo vertrouwelijk naar hem opkijkend gezichtje. „Dag, mijn kind, wees maar braaf! Dan kom ik je zelf je cadeautje brengen."

Daarmee eindigde dat grappige voorvalletje voor de Zeedamse pastorie; de bisschop lachte er nog even om, terwijl hij het huis binnenging, maar vergat het daarna, omdat het weerzien van zijn neef en gastheer al zijn aandacht vroeg.

„Heerom, dat is een wel zeer onverwacht bezoek", stamelde de nog jonge pastoor van Zeedam, terwijl hij radeloos trachtte om zich een afspraak met zijn beroemde oom te herinneren. „Als ik had kunnen vermoeden, dat u......"

„Onzin, Frits", zei monseigneur en streek ongeduldig langs zijn baard. „Je kon niets vermoeden, want ik had je niets geschreven. Maar ga me dat niet verwijten, want ik breng je geen bezoek." Hij wachtte even om door een stilte meer nadruk aan zijn woorden te geven.

„Ik ben op de vlucht", deelde hij daarna mee, zich aangenaam bewust van de sensatie, die zij.i woorden moesten wekken. „Ik doe een beroep op het asylrecht, beste jongen, en vraag je om me te herbergen, in alle stilte en zonder dat de buitenwereld iets van mijn aanwezigheid bespeurt."

Voor de verbijsterde ogen van de ongelukkige pastoor Siemons doemden visioenen op van communistische gangsters, die de Kerk belaagden in haar meest onmisbare dienaren en nu zijn oude heerom tot doelwit hadden gekozen. „Zal ik de politie om bescherming vragen?" vroeg hij met bevende stem. „Weten ze, dat u hier......?"

„O nee. Frits", zei heerom geprikkeld, „niet dadelijk zo overdrijven, jongen!" 't Zijn een troep journalisten en wat radiolieden en zelfs kerels van de film, geloof ik, die allemaal het naadje van de kous wilden weten over mijn avontuur met de Tongabi. Ze verlangden, dat ik door hun microfoons zou spreken en in het licht van hun lampen ging staan. Maar mijn generaal heeft alle publiciteit verboden, omdat hij meent..... enfin, de redenen doen ook niet ter zake. In ieder geval was het absoluut nodig voor mij, om aan die meute te ontsnappen." Zijn ogen fonkelden en hij zag er niet naar uit, of hij zich geërgerd had aan de vastbeslotenheid der journalisten. „Taai zijn ze! En sluw ook! Maar nu ben ik ze kwijt."

De pastoor was daar nog zo zeker niet van. „Heeft niemand u mijn huis zien binnengaan?" vroeg hij.

„Nee, niemand". Over het gelaat gleed een glimlachje, dat ontelbare rimpeltjes te voorschijn toverde. „Niemand dan een kind, een klein meisje. En dat hield me nog voor Sint Nicolaas."

„Geen wonder", zei de pastoor en keek naar de glanzende, witte baard van zijn heerom. „'t Is de tijd, en u lijkt er op. Wel... eh, heerom, beschouw mijn woning als de uwe en blijf zolang het u nodig en prettig voorkomt." Hij had die welkomstzin al eens gebruikt, toen een professor van zijn seminarie een vakantie in Zeedam had doorgebracht, en vond dat hij zijn woorden niet beter had kunnen kiezen. „Al zult u er om moeten denken, heeroom, dat mijn Zeedammers uw portret in hun dagbladen hebben gezien en door uw baard.... Ze zijn niet allemaal als dat meisje met haar geloof in de Sint."

„Ja, die baard", zuchtte de bisschop en liet zijn vingers glijden door het zijdeachtige haar, „die baard kan ik toch niet afknippen, neef. Ik...... wel, ik zou de bisschop van Oesjambi niet meer zijn."

Laat ons dankbaar zijn, dat ook sterke, energieke mannen toch altijd wel ergens een zwakke plek bezitten, waardoor ze nog juist menselijk en aanvaardbaar blijven voor stervelingen van normaler formaat. Over de baard van monseigneur Franciscus Siemons déden grappige verhalen de ronde, waarover zelfs de oude, strenge generaal van zijn orde had geglimlacht. „Hij wast hem iedere dag en spoelt hem nog een paar keer per week in bleekwater", beweerden spotters, als monseigneurs baard weer eens het onderwerp was van een luchtig gesprek tussen missionarissen. „Ja, en hij wikkelt hem ook in een linnen doek, eer hij gaat slapen. Hahaha, laatst vertelde iemand...." En dan kwam weer de een of andere historie, waarover gul en met overgave werd geschaterd. Hahahaha, die baard van monseigneur! Sinterklaas mocht willen, dat die van hem altijd zo wit en glanzend was, zo golvend en zijdeachtig!

Nu zoudt ge de indruk kunnen krijgen, dat de bisschop van Oesjambi een te hoog opgevoerde zorg voor zijn uiterlijke verschijning koesterde en dat hierdoor haast wel noodzakelijk schade moest worden berokkend aan zijn onsterfelijke ziel. Maar laat mij u dan dadelijk en volkomen geruststellen; de zorg voor de majestueuze baard kan niet ontkend worden, maar hoe licht kunnen wij zulk een beminnelijke zwakte tellen, als we horen over monseigneurs missiearbeid in Oesjambiland, over zijn avontuurlijke reizen door de ontoegankelijkste delen van zijn diocees, zijn onverschrokken houding tegenover de stamhoofden en medicijnmannen der aan zijn zorg toevertrouwde inlandse volkeren. „Hij met de witte baard" is, letterlijk vertaald, een uit vele moeilijk voort te brengen klanken gevormde naam, die deze inlanders aan hun bisschop hebben gegeven. Ge kunt er mijnentwege om glimlachen, maar juist dat smetteloze, zijdeachtige wit van monseigneurs baard maakte een diepere indruk op vele kinderlijke zielen in dat Oesjambiland dan lange redevoeringen in het moeilijk dialekt der stammen. Waar die baard zich vertoonde, wapperend als een vaan, wanneer de hoogwaardige drager zich met energieke stappen voortbewoog, of in zilverglanzende rust, als de bisschop zich tussen de stamhoofden een plaats koos om naar klachten en beschuldigingen te luisteren, kon altijd een daad worden verwacht, onder monseigneurs persoonlijke leiding en met een zich onmiddellijk manifesterende uitwerking: medische hulp aan door epidemieën geteisterde streken, voedsel, als door droogte of de sprinkhanen een oogst verloren ging, bruggen over ondoorwaardbare rivieren, wegen door een moeras, kunstmest en zaaigoed in onvruchtbare, dorre gebieden. Als eens Sint Willibrord in de lage landen, won bisschop Siemons, de Nederlander met de witte baard, eerst het vertrouwen van zijn beminde, heidense kinderen, eer hij hun goden ging belagen. Maar kerkjes verrezen in de ontoegankelijkste gebieden, scholen en ziekenhuizen werden gebouwd, de macht der medicijnmannen was gebroken. Het ware geloof schoot snel wortel in die zo zorgvuldig geploegde aarde en monseigneur was er de man niet naar om de jonge plantjes daarna aan zichzelf over te laten.

Toen de bisschop voor een welverdiend verlof naar zijn geboorteland vertrok, kon hij het diocees zonder veel zorg aan zijn medehelpers overlaten, zij het dan na lange besprekingen met de vicaris en een grondige visitatiereis langs alle missieposten. De inlanders vouwden de armen voor de borst als een eerbiedige groet voor de heilige man met de witte baard en de missionarissen zuchtten verlicht, als hij met zijn escorte van gidsen en dragers hun post verlaten had. Enige tamelijk gevaarlijke avonturen gaven aan die laatste visitatie-reis een romantisch tintje. Een burg was bezweken in een plotseling opkomend noodweer, maar de bisschop stak zelf de handen uit de mouwen om een nieuwe overgang te helpen bouwen. Een reuzenslang, die zich snel rond het lichaam van een drager kronkelde, werd door monseigneur met één schot onschadelijk gemaakt, het dodelijk gif van een kleine, staalblauwe vlieg ontnam hij zijn werking door zonder aarzelen de plek op zijn rechterbeen met een gloeiende pook schoon te branden.

Maar bekendheid tot ver buiten het Oesjambigebied, roem tot in Nederland verwierf zijn koele, onverschrokken houding tijdens de opstand der Tongabistammen. Aan het hoofd van zijn escorte reed hij de dorpen der oproerlingen binnen, de witte baard wapperend als een strijdvaan, de mond samengeperst, de ogen scherp en waakzaam. Maar er was geen wapen in zijn handen, hij bood een mikpunt voor pijlen en speren: een onbevreesd man, een priester met het gouden bisschopskruis als teken van zijn hoge waardigheid fonkelend op het witte ordekleed. De Tongabi waagden het zelfs niet om hem gevangen te nemen, ze zetten zich met hun bisschop in de raad en luisterden naar monseigneurs strenge woorden, waarin opstand en vernieling werden veroordeeld. Toen de gouverneur van het Oesjambigebied soldaten zond naar de bedreigde streken, was de rust daar al weergekeerd.

Het was nodig, dat gij dit alles wit eer ik tot mijn eigenlijke verwist eer ik tot mijn eigenlijke verkomen. Want deze man had het kleine meisjes voor de goede heilige van de decembermaand gehouden, toen hij, op zijn vlucht voor journalisten, de Zeedamse pastorie bereikte. En daar moeten wij hem nu dus zoeken, in de week van Sinterklaas: een oud, maar zeer vitaal man in een roodplunchen armstoel bij een flauw brandende haard, zich afvragend, wat nu de Tongabi deden en of pater Boost het alleen zou klaar spelen op zijn eenzame buitenpost en waarom de generaal-overste zo nadrukkelijk had geschreven, dat onze beminde broeder toch vooral rust zou nemen gedurende zijn verlofperiode. „Zie je, neef Frits, dat is nou de vloek van deze moderne maatschappij", mopperde hij tegen de pastoor, die eerbiedig en vol overgave naar de beroemde heeroom luisterde. „Het valt al op, wanneer een mens zijn werk doet, zoals het gedaan moet worden. Het is treurig, maar dat schijnt tegenwoordig al een reden te zijn om je portret in de krant af te drukken en je te achtervolgen met mallotige vragen, waarop allen een dwaas antwoord zou geven. En wat is het gevolg? Nou, wat is het gevolg?"

„Dat u mijn gast bent, heerom", zei de pastoor en onderdrukte nog

„Ik hoef nog niet naar school van me vader...... en jij bent Sinterklaas niet eens."

net een zucht. Hij had het gespannen gevoel over zich van de koorddanser, die zich geen enkele onachtzaamheid durft permitteren. De bisschop eiste niet slechts, dat zijn neef luisterde; hij verwachtte ook, dat zijn verhalen werden verwerkt en begrepen, en wilde dit ontdekken in de antwoorden en vragen van de ander.

„Onzin", zei hij geprikkeld. „Dat heeft daar niets mee te maken. Nee, mijn generaal denkt nu minstens, dat ik een oude, afgeleefde kerel ben geworden, die hij eigenlijk in een rusthuis moest opbergen."

„Zo ziet u er anders niet uit", verzekerde de pastoor ijverig en maakte daarmede zijn onachtzaamheid weer goed.

„Allicht niet", zei heeroom opgewekt. „Och, een druk leven heb ik altijd gehad. Maar daar went een mens aan. En ik ben ook taai, Frits!

Allen in onze familie zijn dat! Alleen jij... jij bent me te bleek, te mager om een goede Siemons te zijn. Stel jij je voor, dat je bisschop je nog eens een dekenaat te besturen zal geven? Dan moet je dikker worden, jongen! Een goeie deken, die moet de indruk maken van een rots, hè? Een rots, die niet omver te lopen is, waar je hoogstens omheen kunt. En zo ben jij nog niet. Soms heb ik het gevoel, dat je ergens bang voor bent. Is dat zo? Zijn het die kerels van het Geuzenkerkhof, waar je geen vat op krijgt? Is het die.... eh.... die Derksen daar, die in zijn eentje zo'n hele buurt overheerst? Bij mij in Oesjambi had je ook van die kerels, waar een hele stam voor op de knieën lag. Maar als je het mij vraagt......"

Och, wat betekende Derksen van het Geuzenkerkhof, die wat vrijbuiterige buurt aan de rand van Zeedam, voor bisschop Siemons, die zonder wapens de opstandige Tongabi had bedwongen? Derksen.... een soort medicijnman, die zijn macht verloor, als hij voelde, dat je hem niet vreesde. Voor de pastoor was hij werkelijker: een oproerkraaier, die de tijd meehad, die door zijn grote, sterke lichaam al aan anderen de tegenspraak belette, die de Kerk en alle priesters haatte en zijn dreigementen rondstrooide, waar mensen naar hem wilden luisteren. „Laten ze de moed 's hebben om naar ons Geuzenkerkhof te komen", had hij getart. „Als was het een bisschop, haha, al was het Sinterklaas, hij kwam er niet binnen. En wat die pastoor Siemons betreft, ha...." Wat na dat „ha" volgde, had de pastoor alle lust ontnomen om Derksen's dreigementen te trotseren. „U begrijpt het zo niet, heeroom", zei hij geduldig tegen de bisschop. „Hier in Nederland liggen de zaken toch wel een beetje anders." Waarna monseigneur ongeduldig gromde en aan zijn glanzende witte baard rukte.

Nu de bisschop dan gevangen zat in de stille, sombere pastorie van Zeedam, besloot hij zijn gedwongen verblijf zo gezellig en fleurig te maken als maar mogelijk was. „Tenslotte is het december, Frits", daverde zijn stem door de huiskamer. „Ik heb lang genoeg moeten wachten op een echte Sinterklaastijd met taai en speculaas om er nu niet volop van te genieten. Kapelaan Steenwijk, je moet aan het dichten, man! En juffrouw Marie, wat kan jij te voorschijn toveren uit die keuken van je? Oliebollen? Ik weet niet meer hoe die smaken!"

Hij bereidde zijn tijdelijke huisgenoten ook al voor op de andere vreugden van het scheidende jaar. „Ik wil kalkoen eten met Kerstmis, neef! En zeg, heb je eigenlijk een behoorlijke Kerststal? In Oesjambi leerde ik mijn inlanders om de beelden zelf te snijden. Je zou er van schrikken, Frits, want zo suikerzoet als die van jullie zijn ze niet!" Enfin, het zag er naar uit, dat december een feestelijke, zij het wat rumoerige maand zou worden, dank zij monseigneurs nog lang niet opgebruikte vitaliteit.

En daar zijn we dan eindelijk, waar ik u hebben wilde: ge kent de bisschop nu wel zo'n beetje, evenals zijn neef, de wat stille pastoor; ge hebt gehoord over Derksen van het Geuzenkerkhof en zijn bloeddorstige dreigementen, ge weet ook, dat het Sinterklaasfeest in de lucht hangt, zoals dat heet. De bisschop genoot van die feestelijke atmosfeer; hij snoof die behaaglijk in en verlangde bij zijn koffie speculaas of banket, omdat hij daar de smaak haast van was kwijtgeraakt! En omdat het weer zacht en bijna lenteachtig was, wandelde hij vaak in de tuin, waarbij hij dan de voorkeur gaf aan het pad langs de kleuterschool om er te luisteren naar de oude kinderliedjes, die hij met een glimlach meeneuriede. Want in zijn hart was monseigneur altijd het kind gebleven, dat haast niet wachten kon, als een feest naderde, dat thuis eens de blaadjes van de kalender had gerukt om maar gauwer jarig te zijn. Zo stond hij ook in de pastorietuin en hunkerde naar het heerlijke avondje, waarover de kleuters zongen. Zijn handen omklemden de spijlen van het tuinhek en zijn stem bromde mee van de „paardevoetjes, trippel, trappel, „trippel, trap!" Als de kinderen soms een liedje zongen, dat hij niet kende, werd hij boos en kreeg neef aan tafel een verhandeling over de waarde van een goede traditie en de waanwijsheid van schooljuffers met moderne ideeën.

Bij dat hek gebeurde het op zo'n zachte, lenteachtige morgen, dat monseigneur het meisje terugzag, waaraan hij nog wel eens een enkele keer met een glimlach had teruggedacht. „Dag, Sinterklaas", had me die hummel gezegd. „Is u d'r al, Sinterklaas?" Zo'n simpel, vast kindergeloof was toch eigenlijk ontzaglijk ontroerend.

Het maakte bepaald weemoedig om te bedenken, hoe gauw het verloren zou gaan en hoe hevig dan de pijn zou zijn van de ontgoocheling.

„Is u d'r al, Sinterklaas?" Zo'n kind toch! Waar zijn baard toch al niet goed voor was.

Maar het meisje, dat monseigneur op die wonderlijk zachte decembermorgen terugzag, had al iets van het kindervertrouwen verspeeld. Ze was het schoolpleintje opgeslopen en stond bij een hoek van het gebouw te luisteren naar het zingen der kleuters. Hé, dat is toch mijn meisje, dacht de bisschop, die over een feilloos geheugen voor gezichten en namen beschikte. Waarom staat ze buiten? Ze hoort toch nog bij de kleuters, zou ik zeggen. En omdat hij nu eenmaal de gewoonte had om rechtstreeks te vragen, wat hij wilde weten, riep hij over het plein: „Hela, jij! Kom 'ns bij me!"

Het meisje schrok door zijn stem en werd vuurrood, toen ze zag, wie haar geroepen had. Maar haar ogen straalden niet, zoals de vorige keer, en ze rende niet naar hem toe, zoals hij eigenlijk verwacht had. Met trage, onwillige stappen liep ze naar het hek en keek de bisschop aan. Ze zei niets, ze stond daar maar en keek.

Ja, iets moest er toch gezegd worden, vond de bisschop. Hij had gehoopt, dat het meisje hem weer zo verheugd, zo opgewonden zou begroeten, maar voelde, dat hij daar om de een of andere onbekende reden niet op moest rekenen. „Zeg", zei hij daarom, „herken je mij niet meer? En waarom ben jij niet in de school?"

Twee vragen, die twee antwoorden verlangden. Ze begon met de laatste: „Ik hoef nog niet naar school van me vader." Daarna kwam de grote ontgoocheling: „En jij bent Sinterklaas niet eens."

De bisschop voelde zich belachelijk teleurgesteld door dat antwoord. Daar stond hij nu, de machtigste man in Oesjambi, die zonder wapens de gevaarlijke Tongabi had bedwongen, enkel door zijn aanwezigheid, door de kracht van zijn persoonlijkheid. Maar een kind zei keihard, dat het niet in hem geloofde.

Ja, want daar kwam het tenslotte op neer. De bisschop besloot om die afwijzing niet te nemen, al wist hij op dat ogenblik nog niet, hoe hij aan het meisje haar blij, zorgeloos geloof in zijn heiligheid kon teruggeven.

„Wie heeft jou dat gezegd?" vroeg hij verkennend. „Ik ben erg nieuwsgierig om te weten, wie dat heeft durven zeggen."

Ze was niet geschokt door de autoriteit in zijn stem. „Me vader", zei ze koel, daarmee een macht tegenover hem stellend, die voor haar de zijne overtrof.

„Zo, en wie is jouw vader?" vroeg de bisschop, vechtend tegen zijn gevoel van teleurstelling. „Hoe heet hij dan wel, hè?"

Haar naam was als de sleutel van een onontwarbaar geheimschrift.

„Josientje Derksen", zei ze trots.

„En me vader zegt, d'r is geen Sinterklaas, want als die d'r wel was, durfde die ook wel bij ons te kome."

Het was niet zo gemakkelijk om vast te stellen, wat ze precies bedoelde, maar instinctief raadde de bisschop waar het om ging bij Josientje Derksen. Ja, ineens zag hij haarscherp, wat zich had afgespeeld na die begroeting op de stoep. Het kind was opgewonden naar huis gerend en had daar verteld over het geweldige avontuur: de ontmoeting met Sinterklaas, en hoe de heilige man tegen haar gesproken had. Het kruisje op het voorhoofd zou haar wel zijn ontgaan, maar wat ze wel had onthouden, was al genoeg geweest om Derksen op te jagen. Toen was dat dreigement gekomen: „Laat ie het 'ns wagen om hier te komen", en de harde spot, die het kindergeloof moest vernielen: „Als ie Sinterklaas was, kwám ie toch wel."

Maar het geloof was nog niet vernield, het kon nog behouden worden.

„Josientje", zei de bisschop met de glimlach, die hem het vertrouwen van alle Oesjambikinderen deed winnen, „Josientje, ik heb je beloofd om zelf je cadeautje te brengen. En wat ik zeg, doe ik altijd. Vertel me 'ns wat ik voor je zal meenemen."

Ze durfde hem nog niet geloven. „Komt u zelf?" vroeg ze haast eerbiedig. En toen de bisschop glimlachend van ja knikte, zei ze met een diepe zucht: „Ik wil een pop, Sinterklaas, die ken slape. Net zo een als Merietje de Vries hep gekrege."

„Mooier", zei de bisschop rustig.

Hij beheerste de situatie weer en was de dwaze teleurstelling al vergeten. „Ga nu naar huis en wacht maar af. Dag, Josientje!"

„Komt Piet ook mee?" vroeg ze ademloos. „En het paard, Sinterklaas?"

„Nee", antwoordde monseigneur.

„Nee, ik kom alleen. Piet heeft het te druk met alle cadeautjes en het paard moet uitrusten. Dag, Josientje. Ga nu gauw naar huis, m'n kind."

Verwacht nu niet, dat de bisschop dit wonderlijke gesprek aan zijn neef overbracht, of de huishouding op stelten zette voor zijn tocht naar het Geuzenkerkhof. Was hij de dorpen der Tongabi niet binnengereden, terwijl honderden speren op zijn witte gestalte waren gericht? Wat had dan een bezoek aan Josientje Derksen op het Geuzenkerkhof nog te betekenen? Neef Frits zou, als hij het wist, de politiemacht van Zeedam op de been brengen, net als de militaire gouverneur van Oesjambi, die overal zijn soldaten wilde heensturen. Nee, het was verstandiger, als niemand iets hoorde over die tocht, besloot de bisschop. En daarom zat hij die middag opvallend zwijgzaam aan tafel, omdat hij over het enige, dat hem bezighield, nu eenmaal niet kon spreken.

Even scheen de tocht nog bedreigd te worden met mislukking, omdat Josientje's cadeau ontbrak: de pop, die moest kunnen slapen. Monseigneur zag er van af om zelf dit belangrijke voorwerp te gaan kopen, maar droeg, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, aan de huishoudster op om hem een pop met beweegbare ogen te verschaffen.

„Het is voor een meisje, dat ik heel goed ken", verklaarde hij vaag, toen juffrouw Marie uitvoeriger inlichtingen wenste. „Kiest u vooral een heel mooie, juffrouw Marie! En och ja, koop dan ook nog flink wat chocola en suikergoed. Dat is....... eh, dan alles, juffrouw Marie! Ja, wel graag voor de middag van vijf december."

De bisschop begon zijn tocht op die vijfde december, nadat neef Frits en de kapelaan naar de kerk waren gegaan voor het Lof en juffrouw Marie zich in haar keuken had teruggetrokken. Met twee dozen onder de arm liep hij kalmpjes door de stille Kerkstraat naar het Marktplein en speurde daar naar het taxibedrijf, dat er zich volgens het telefoonboek van de pastorie moest bevinden. Een ietwat verblufte chauffeur reed hem even later naar het Geuzenkerkhof en liet zijn auto, op hoogwaardig commando, stoppen bij de eerste huizen van het buurtje, dat donker en verlaten tegen de hoge stadswal lag. „Wacht hier op me", beval de bisschop. „Ik ben over een kwartiertje wel terug"

„Maar dit is.........." De chauffeur voelde, dat hij die wonderlijke oude man toch minstens diende te waarschuwen voor de gevaren van Derksen's gebied.

„Ik weet het", zei de bisschop. „In welk huis woont Josientje Derksen?"

Van louter opwinding begon de jongen te hakkelen. „Maar....... eh......"

Toen, omdat hij blijkbaar voelde, dat het besluit van zijn passagier toch niet gewijzigd zou worden, zei hij, wijzend naar rechts: „Daar........ bij die lantaarn....... in 't vierde........ ja, 't vierde huis. Zal ik met u meegaan? Ziet u......"

„Dank je wel! Ik vind het heus wel alleen", zei de bisschop mild. Hij stapte het smalle straatje binnen, telde bij het zwakke schijnsel van een gaslantaarn drie deuren af en liep recht op de vierde toe. Zijn hand tastte naar een bel, maar vond die niet. Daarom drukte hij de deurklink neer en stapte naar binnen.

Het metalen geluidje van de klink werkte alarmerend als een bel; in het huisje klonken stemmen en het gestommel van stoelen. Een tweede deur werd geopend en licht viel in het portaal, gleed over monseigneurs witte ordekleed, deed het bisschopskruis fonkelen en schonk aan de beroemde witte baard een zilverige glans. „Goedenavond", zei de hoogwaardige indringer.

„Ik kom hier voor een klein meisje, dat Josientje Derksen heet. Mag ik binnenkomen?"

„As je me nou", riep de man, die de deur had geopend. „Nou, u bent niet bang."

„Bang?!" De bisschop overwoog het woord, alsof het een volkomen vreemde klank voor hem had. Toen nadat hij het dan toch herkend scheen te hebben, vroeg hij: „Waarom zou ik bang zijn? Ik ben in Gods hand, Derksen. Dat was ik meer dan dertig jaar in Oesjambiland tussen Tongabi en Swambi. Waarom dan niet op dit Geuzenkerkhof?"

Met een felle schreeuw van verbazing wendde de man zich om naar een vrouw, die wat verder in het kamertje bij de tafel stond. „'t Is die bisschop uit de krant, Greet! Die bisschou, van wie ik je nog zei:

Zo'n kerel zou ik nou graag in m'n huis zien!" Hij lachte verward en opende de kamerdeur zo wijd als maar mogelijk was. „Neemt u me niet kwalijk... eh.... 't overvalt ons wel, ziet u."

„Ja, ik kon u geen boodschap sturen", zei monseigneur fijntjes.

„Dat deed ik mijn Tongabi ook niet. En waar is Josientje? Al naar bed?

Och, maak haar dan toch wakker!

Zeg haar dat Sinterklaas is gekomen met het cadeautje."

„Ze zal nog wel niet slapen." Voor de eerste maal sprak nu de vrouw.

„De hele avond heeft ze Sinterklaasliedjes gezongen. Ik had een prentenboek in haar schoen gelegd, maar ze heeft er niet naar om gekeken. Toen.... nou ja, Jan, m'n man, werd driftig en....."

„Haal 'r maar", zei Derksen snel. „Gaat u toch zitten.... eh...." Hij zocht nog steeds naar de juiste aanspreektitel.

„Je zult me nu Sint Nicolaas moeten noemen", legde monseigneur uit, „want voor jouw Josientje ben ik dat nu eenmaal. Aha, daar is ze!

Wel, m'n kind, wat Sint belooft....."

Ja, en nu kent ge zo ongeveer de gehele historie van Josientje Derksen en Zijne Hoogwaardige Excellentie de bisschop van Oesjambi. Een van vreugde stralend kind bewoog de door juffrouw Marie met zorg gekozen pop op en neer om telkens weer het wonder van de zich sluitende en openende ogen te ondergaan, terwijl de vrijbuiter van het Geuzenkerkhof luisterde naar verhalen over medicijnmannen, over afgelegen missieposten en de zekerheid, die het geloof aan de eenzaamste missionaris geeft. Later bracht Jan Derksen zijn gast zelf naar de auto terug, terwijl Josientje de buurt alarmeerde door haar juichend „Dag, Sinterklaas! Dag! En dank u voor de pop!" en de moeder niets kon doen dan een hand opsteken als afscheidsgroet, omdat ze te ontdaan was om de goede woorden te vinden.

Het Geuzenkerkhof was van de oudste tot de jongste bewoner getuige van dit afscheid. Vrouwen met kinderen op de arm stonden in de deuropening van hun huisjes, de mannen en al wat zich verder nog vrij kon bewegen, volgde Derksen en zijn gast naar de auto. „Bedankt voor alles, monseigneur", zei de vrijbuiter, die de titel had opgediept uit een te lang gesloten afdeling van zijn geheugen, „ik ben er trots op, dat u naar mijn huis bent gekomen."

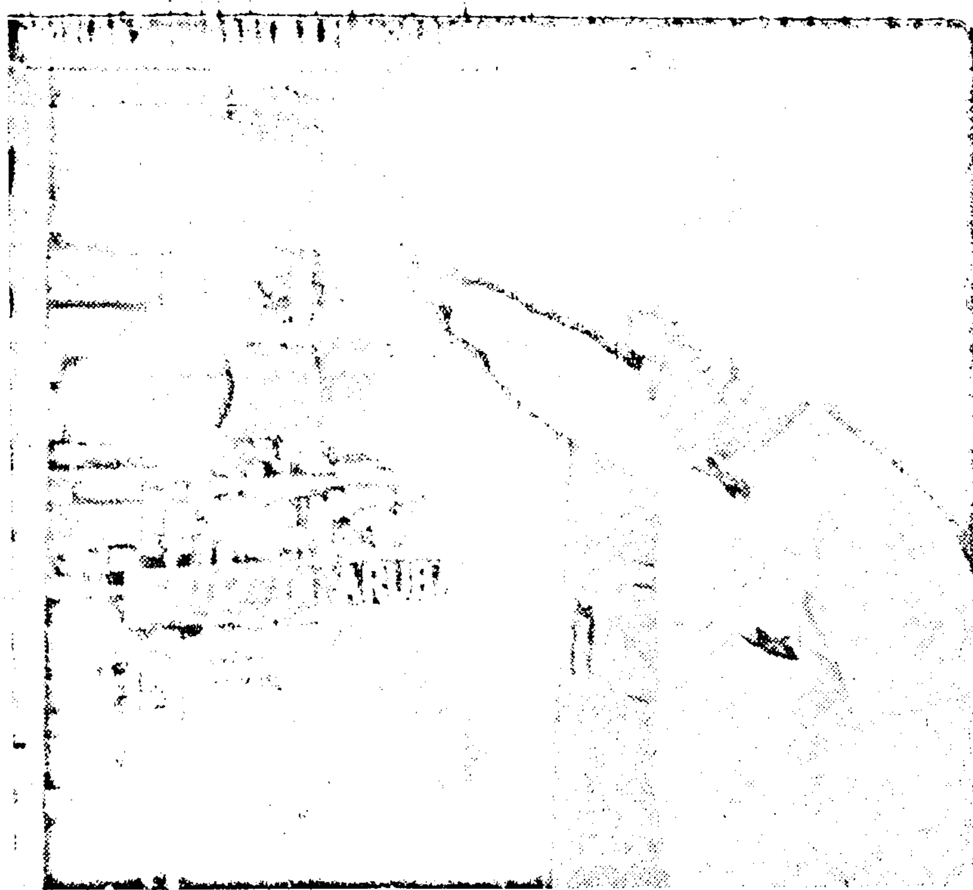
„En ik ben er trots op, dat je daar zo eerlijk voor uitkomt", verklaarde de bisschop, terwijl hij glimlachend keek naar de tientallen gespannen gezichten rond zijn auto. „God zegene jullie allen", zei hij toen en maakte langzaam en plechtig het eeuwenoude zegenende gebaar van Gods priesters.

Tegen de pastoor van Zeedam, die angstig op hem had gewacht — want neef Frits had de verdwijning van zijn gast natuurlijk ontdekt, zodra hij uit de kerk terugkeerde — zei de bisschop: „Je hebt die zaak daar nooit goed aangepakt, jongen! Die kerels van het Geuzenkerkhof zijn misschien van buiten wat hard en ruw; daar heeft deze tijd dan schuld aan. Maar van binnen zijn ze.... nou......"

„Maar, heerom, als het nu eens anders was gelopen?" vroeg de neef.

„Anders?! Hoe anders?! Dat is nou weer zo'n vloek van deze tijd, hè? Voor ons, priesters, is er geen „anders". Niet in Oesjambiland, niet op het Geuzenkerkhof." Hij huiverde even, en trok zijn stoel wat dichter bij de haard. „Morgen zal ik wel een flinke kou te pakken hebben,

Frits! Maar dat was die reis waard! Het geloof bleef behouden! En niet alleen dat van Josientje."

Adriaan Arends toont een gedeelte van de nieuwe Philips-zender.

Utrecht. — Het personeel van de Nederlandse Spoorwegen zal een uur loon afstaan voor Hongarije. De direktie zal het totaal bedrag verdubbelen.

Zender „Voz di Aruba" heden in gebruik

Ontvangst in Venezuela en op Curacao mogelijk

Oranjestad. — Ofschoon reeds geruime tijd radioprogramma's van Voz di Aruba bij wijze van proef over de eigen zender werden uitgezonden. wordt de Philips zender vandaag officieel in gebruik genomen.

Met gerechtvaardigde trots werd de zender gisteren door de staf van Voz di Aruba aan de pers getoond. Bij Ponton verrees de 204 voet hoge mast (top is 300 voet boven de zeespiegel) en de 1 kw. zender, welke door Philips werd geleverd en de eerste Philips-zender is in het Caraibisch gebied. (In Venezuela werd iets eerder de eerste Philips gebouwd, welke dezer dagen gevolgd wordt door een tweede, geheel gelijk aan die van de Voz.

Dank zij deze 1 kw. zender zal Voz di Aruba voortaan op het gehele eiland en zelfs in een deel van Venezuela en op Curaçao goed zijn te beluisteren.

De bouw van de zender vergde een investering van meer dan ƒ 50.000,— aldus vertelde ons directeur-eigenaar, de heer Albertico Arends.

In de studio is een nieuwe consolette geplaatst waardoor men meer mogelijkheden voor extra aansluitingen van microfoons, versterkers en recorders krijgt. Verder worden er een tweetal studio's gebouwd welke speciaal bestemd zijn voor het vervaardigen van band- en gramofoonopnamen.

Voz di Aruba begon op 9 oktober 1954 met haar uitzendingen en tot dusver werd voor de uitzendingen gebruik gemaakt van een veel zwakkere, gouvernementszender.

Van de heren Albertico Arends (manager) en Auke Cloo, programmaleider en hoofd van de nieuwsdienst vernamen wij dat ter ere van de ingebruikstelling van de eigen zender op 15 december een byzonder feestprogramma zal worden uitgezonden.

Intussen zullen nu via deze nieuwe zender ook de finales kunnen worden beluisterd van de populaire hersengymnastiekprogramma's.

De eindwedstrijden welke de titel „kampioenen van de Nederlandse Antillen" zullen opleveren worden gehouden op Aruba en Curaçao. De eerste wedstrijd vindt plaats op 8 december a.s. vanuit twee studio's van Voz di Aruba (het Curaçaose systeem zal worden gevolgd, waarbij de ploegen in aparte ruimten zijn en aan beide teams dezelfde vragen worden gesteld), waarna de wedstrijd te Curaçao op 15 december in de Curomstudios wordt voortgezet. De ploeg met de meeste punten is winnaar.

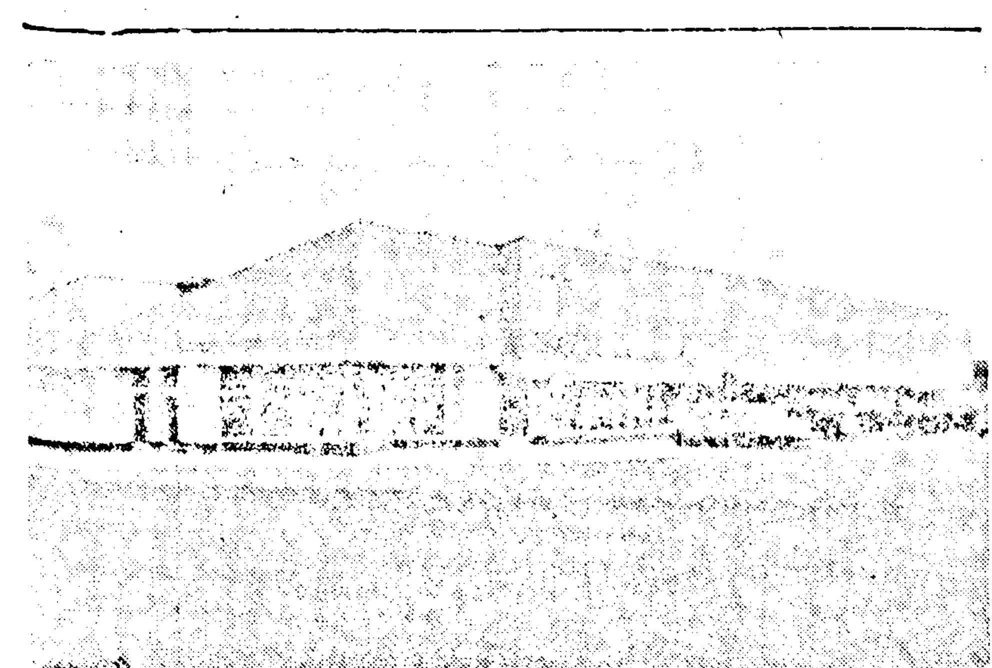
Volgend jaar omstreeks begin februari hoopt Voz di Aruba de hersengymnastiek programma's voort te zetten. Het wordt dan vermoedelijk een „familie-competitie".

Merkwaardig is het te horen hoe streekzenders, als waarmee Voz di Aruba en Radio Kelkboom werken soms onverwachts grote afstanden kunnen overbruggen. De nieuwe zender van Voz di Aruba werd, blijkens luisterrapporten, enkele malen uitstekend ontvangen in Canada en de Verenigde Staten. Radio Kelkboom, welke al lange tijd met een 1 kw. zender werkt, ontving, meer dan jaar geleden, zelfs een luisterrapport uit Zweden, waar men de nieuwsberichten goed had kunnen volgen.

Dit zijn echter byzondere, in feite abnormale gevallen. De zenders zijn bestemd voor eilandelijke ontvangst.

Alles wat men verder, onder ideale omstandigheden bereikt, is meegenomen. Het zou overigens, indien deze zenders al te ver reikten, spoedig al te druk in de aether worden.

Besluiten wij met onze beste gelukwensen voor Voz di Aruba met de prachtige, eigen Philips zender.

Het fraaie, grote winkelpand van Warenhuis Van der Ree te Oranjestad, wordt vandaag officieel geopend.

Om de voetbaleer

Oranjestad. — Ofschoon RCA thans definitief het kampioenschap voetballen op zijn naam heeft staan, is de wedstrijd welke morgenavond in het Wilhelminastadion wordt gespeeld tussen RCA en Dakota toch van groot belang. Hierbij komt n.l. de titel sub-kampioen in het geding. Mocht Dakota winnen dan staat het nummer twee op de ranglijst. Bij een nederlaag van Dakota is San Nicolas Jrs subkampioen. Een beslissingswedstrijd om het subkampioenschap is noodzakelijk indien RCA en Dakota morgen gelijk spelen.

Indien de AVB toestemming verleent, zal de wedstrijd van morgenavond door Radio Kelkboom worden verslagen. Na de wedstrijd is er een intiem, gezellig samenzijn voor de spelers van RCA.

Medio december, als alle competitiewedstrijden in de verschillende klasse achter de rug zijn, vindt de bekeruitreiking plaats.

Intussen heeft RCA alle reden tot feestvieren, niet alleen wegens het winnen van het kampioenschap, maar ook door het sportief verloop van de competitiewedstrijden waaraan RCA deelnam. Geen enkele speler werd geblesseerd, en geen enkele waarschuwing ontvangen tijdens de twaalf gespeelde wedstrijden. RCA komt uit in vier klassen (Hoofdklasse, reserve klasse, C klasse en Junioren en het voorgaande geldt voor de spelers in al deze klassen. Een gelukwens dubbel waard. RCA behaalde in haar 23-jarige geschiedenis 18 maal het kampioenschap.

Wegens plaatsgebrek kon een deel van de Arubaanse copie vandaag niet worden geplaatst.

PATTERSON wereldkampioen boksen zwaargewicht

Chicago. — In het gevecht om de vakante wereldtitel zwaargewicht boksen heeft de 21-jarige kleurling Floyd Patterson uit New York door knock-out in de vijfde ronde de 40-jarige Archie Moore verslagen.

Patterson is de jongste zwaargewichtkampioen uit de geschiedenis van de bokssport.

Tijdens het gehele gevecht heeft Patterson gedomineerd.

Er waren in totaal 17.000 toeschouwers.

In de eerste en tweede ronde was het een afwachten aan beide kanten. Wel kreeg Patterson Moore enkele malen in de touwen, maar pas in de derde ronde begon de strijd zich af te tekenen. Patterson was de sterkste. In de vijfde ronde manifesteerde dit zich. Patterson sloeg zijn tegenstander neer. Weliswaar trachtte Moore zich bij de negende tel op te richten, maar Patterson stond klaar en sloeg hem opnieuw neer,

Romeinse invloeden in ons recht

(Vervolg van pag. 2)

bij uitnemendheid waren die concreet konden formuleren en rationeel konden systematiseren. Hun werkelijkheidszin bracht hen ertoe om de bruikbare methoden of denkbeelden van anderen op te merken en over te nemen, en het was door hun genie voor het universele dat zij dit tot een sluitend, levend systeem wisten te maken.

Wellicht kwam dit juist door hun tegenzin tegen ideologie, welke hen behoedde voor een juridische dogmatiek die zou hebben moeten verdwijnen met de tijd waarin zij was ontstaan.

Terecht wijst Vinogradoff daarom op het wonder dat in een wereldgeschiedenis waarin zo weinig was dat bestendig bleek te zijn, deze romeinse rechtsgedachte zo duurzaam een creatief vermogen heeft behouden.

De verklaring ligt daarin dat de romeinen — en daarmee worden bedoeld de burgers van een wereldrijk bestaande grotendeels uit niet-romeinen, want de beroemdste romeinse juristen stamden uit de Balkan, Klein-Azië enz. — hun stelsel van normen niet aan tijd en plaats gebonden hebben, en daarin toch een streven hebben gelegd dat altijd en overal onmisbaar is, namelijk de algemene normen van redelijkheid, billijkheid en goede trouw, zijnde de essentiële levenshouding van ieder universeel denkend mens, die door Vergilius profetisch is bezongen in het visioen van Aeneas.

Na de pauze volgde een levendige gedachtenwisseling, waarna de voorzitster met dank aan de spreker de bijeenkomst sloot.

Na twee jaar aan het licht

Willemstad. — Aangifte van diefstal van 12 flessen whisky uit een opslagplaats te Scharloo werd alsnog gedaan door de man E.Z. De diefstal zou gepleegd zijn middels inbraak een jaar of twee geleden. Voor dit feit is de man A.A.M., die voor andere feiten in verzekerde bewaring is, aansprakelijk gesteld.

Wat de Soroptimisten voor Hongarije ontvingen

Willemstad. — De Curaçaose Soroptimist Club ontving tot dusver de volgende bijdragen voor hulp aan de Hongaarse vluchtelingen in Nederland

	N.V. EDWARDS, HENRIQUEZ & CO'S. BANK		
nov. 9	— S. J. v. Dissel	ƒ	50,—
nov. 10	— Firma v. Wilpen & Employees	„	450,—
nov. 10	— Boekhandel Salas	„	50,—
nov. 10	— Dr W. Boogaard	„	100,—
nov. 10	— Mevr. M. Th. J. M. Struycken—Feldbrugge	„	100,—
nov. 10	— N.N.	„	50.-
nov. 10	— D.M.	„	25.-
nov. 12	— Miss C. Dekker	„	50.-
nov. 12	— C. P. Neuman Wz.	„	25.-
nov. 13	— G. M.	„	10.—
nov. 13	— M. B.	„	25.—
nov. 14	— Mensing & Co. N.V.	„	100,—
nov. 14	— J. H. A. Brandt	„	25,—
nov. 14	— N. N.	„	25.—
nov. 14	— B. R.	„	5,—
nov. 15	— Soroptimist Club Curaçao opbrengst Hongaarse avond Roxy	„	1250,—
nov. 16	— Mr L. C. Luckman	„	25,—
nov. 16	— J. L.	„	10,—
nov. 21	— J. A. F. J.	„	25,—
nov. 21	— M. O.	„	100,—
nov. 22	— J. V.	„	10,—
nov. 26	— Soroptimist Club, Curaçao, opbrengst straatcollecte intocht St. Nicolaas	„	445,80
nov. 26	— Inhoud bussen Postkantoor	„	120.—
nov. 28	— Dr N. N.	„	50.—
nov. 30	— Klasse 8A Wilhelminaschool	„	12,50
	MADURO & CURIEL'S BANK		
nov.	— Storting uit Clubkas Soroptimist Club	„	250,—
nov. 13	— R. F. Römer	„	1,—
nov. 15	— Heldring & Pierson, Pierson & Co., ƒ 100,—		
nov. 16	— W. J. Jonker „ 10,—	„	110,—
nov. 15	— Jac. Amon Sucs.	„	50,—
nov. 16	— Ed. S. Lansberg	„	25,—
nov. 23	— heer J. C. C. Sprockel	„	50,—
nov. 28	— Mr E. C. Henriquez	„	50,—
	HOLLANDSCHE BANK UNIE		
nov. 15	— Pasteitjesverkoop Soroptimist Club	ƒ	30.05
nov. 16	— L. M. den Hond	„	25,—
nov. 22	— Afd. Curaçao Alg. Ned. Ant. Ambtenaren Bond	„	250,—
nov. 22	— A. A. Nosek	„	10,—
		ƒ	315,05
	Maduro's Bank	„	536,—
	E. H. Bank	„	3138,30
		ƒ	3989,35

Waarvan 26 november werd overgemaakt via de presidente van de Soroptimistclub in Nederland aan het Vluchtelingencomité voor Hongarije in Nederland een bedrag van Nƒ 6000,— plus een bedrag van Nƒ 1000,— voor geschenken voor de Sinterklaasviering van de in Nederland vertoevende Hongaarse kinderen.

Wij doen een beroep op allen, die in vrijheid leven, een steentje bij te dragen, om deze vluchtelingen van het allernodigste te voorzien.

HET SALVADOR TOURNOOI

Oud-internationaal Heiliger helpt SUBT aan een mooie zege

SITHOC verliest van Jong-Curacao

Willemstad. — Het Salvador-toernooi, dat de kosten moet helpen dekken van de reis der Curaçaose Junioren naar El Salvador, werd gisteravond in het Rifstadion voortgezet. Doordat de Curaçaose Blauw-Gele kampioenen van Kintjan woensdagavond onverwacht van Jong Curaçao verloren, kwamen zij vroegtijdig te staan voor de Tricolores van Jong Holland. De ontmoeting van gisteren tussen de oude Curaçaose rivalen werd weer een van de goede Jong Holland — SUBT-wedstrijden. Een wedstrijd, waarvan iedereen heeft kunnen genieten, sportief gespeeld en onder goede leiding.

Het spel van Jong Holland, dat de laatste tijd aan de betere hand is, was in de eerste minuten een verrassing voor de kampioenen, die met hun sterkste combinatie verschenen. SUBT werd gedurende de eerste minuten in het nauw gedreven. Koolman en Canword wisten echter wat zij deden en slechts nu en dan kwamen de Jonghollanders zover, dat keeper Emers moest ingrijpen. Jong Holland handhaafde zijn overwicht voor geheel het eerste gedeelte van de wedstrijd. In het eerste kwartiertje kregen de Jonghollanders reeds drie hoekschoppen te nemen; Jong Holland heeft echter uit deze hoekschoppen geen profijt kunnen trekken. De Blauw-gele verdediging sloot als een bus. Langzamerhand kwamen de Blauw-gelen er beter in. Het doel van Jong Holland werd vaker onder vuur genomen. In de 26e minuut kreeg rechtsbuiten Daal van Jong Holland vrijstaand in het doelgebied de bal toegespeeld van Enchi Jansen. Voordat hij gehinderd kon worden, doorboorde hij het doel van SUBT met een goed gericht schot in de benedenhoek (1—0 voor Jong Holland).

SUBT voerde zijn tempo op, maar ook de combinatie Delannoy/Nicia sloot als een bus.

Op de linkervleugel faalde Gomez van SUBT herhaaldelijk. Ondanks alle pogingen van de Blauwgelen werd de rust met de stand 1—0 in het voordeel van Jong Holland bereikt.

Na zeven minuten spelen in het tweede gedeelte wist Heiliger, die toen op de rechtsbinnenplaats speelde, een goed opgelegde kans te benutten om de stand op gelijke voet te brengen. Jong Holland wist na dit doelpunt van Heiliger goed stand te houden. SUBT scheen echter geen genoegen te willen nemen met een gelijk spel. Vijf minuten later was het weer dezelfde Heiliger, die op handige wijze de bal op onverwachte wijze voorbij keeper Paulina in het doel wist te wippen (2—1 in het voordeel van SUBT). Met deze stand werd ook het einde bereikt, zodat SUBT met deze overwinning zich in de finale plaatste.

Jong Curaçao vs Sithoc 2—0

De tweede wedstrijd van gisteravond ging tussen de Collegemensen van Sithoc en de Oranjehemden van Jong Curaçao. Sithoc had woensdagavond met 3—1 van Jong Holland verloren en kwam hierdoor te staan voor Jong Curaçao, die met 1—0 van SUBT had gewonnen. SUBT-supporters koesterden natuurlijk een wens, Jong Curaçao zou moeten winnen, zodat SUBT een kans voor een revanche zou krijgen op zondagmiddag.

Deze wens ging dan ook in vervulling. Het enthousiasme, waarmede Jong Holland en SUBT hun wedstrijd hadden gespeeld, was hier zoek. Deze wedstrijd was niet te vergelijken met de strijd van de oude rivalen.

Sithoc speelde in het eerste gedeelte met de wind mee en stond vaak na enkele goede combinaties voor het Oranjedoel. Vrouwe Fortuna was echter niet aan de zijde der Collegemensen.

Na een van die mooie combinaties ging de bal van de linkervleugel naar rechtsbuiten Begilia, die uit een vrijstaande positie keeper Guanipa verschalkte, maar moest toezien hoe zijn schot tegen de binnenkant van de paal kaatste en het veld weer op kwam. Jong Curaçao wist toen de aanval te verwerken. Reintje Minguel kreeg aan de andere kant in deze helft niet veel te verwerken. Bij de rust was het nog steeds 0—0.

Er waren nog geen vijf minuten gespeeld in de tweede helft of Jong Curaçao bracht de stand, dank zij een mooi schot van rechtsbuiten Regales, op 1—0. Het spel van de Collegemensen zakte na dit doelpunt nog meer af. Dit kostte hen ook de wedstrijd. Vijf minuten later, in de tiende minuut van de tweede helft, werd Reintje Minguel andermaal door een tam schot van de Oranje-rechtsbuiten geslagen (2—0 voor Jong Curaçao).

Sithoc miste in de voorhoede linksbuiten Parker, die sinds de eerste helft wegens een blessure was uitgevallen. Er kwam geen verandering meer in de stand, het einde werd bereikt met de score 2—0 in het voordeel van Jong Curaçao. Hierdoor komt Jong Curaçao in de finale van het Salvador-toernooi uit tegen SUBT.

Van het Volleyball veld

Willemstad. — Op het terrein van de Chinese club te Scharloo werd vrijdagavond de dameswedstrijd gespeeld van de volleybal-competitie tussen "Olympia" en "Kwiek". De wedstrijd zelfve stond op een zeer matig peil en zelfs zijn we enigzins teleürgesteld over de verrichtingen van de dames aan beide zijden. De meisjes van Olympia in hun keurige uniformen gestoken openden de eerste game met serveren, doch zij waren niet fortuinlijk. Ook het begin van Kwiek gaf hetzelfde beeld.

Kwiek won de eerste game met 15-5. Niettegenstaande het feit, dat bij de oefeningen de nadruk wordt gelegd op het goed serveren, moest men in deze wedstrijd zien, hoe dit alles anders werd gedaan waarbij veel gebruik gemaakt werd van de "vuist".

De tweede game gaf evenals de eerste slecht serveren en opvangen te zien en werd gewonnen door Kwiek met 15-8. Trainer Dominquez deed een paar verwisselingen in zijn ploeg van "Olympia" doch ook dit was geen verbetering. Zowel bij Olympia als Kwiek is het duidelijk te zien, dat de dames niet op elkaar ingespeeld zijn en soms jammerlijk staan toe te kijken inplaats van de handen uit te steken. In de derde game stond Kwiek zelfs met 10-2 voor alvorens Olympia beter ging samenspelen en opvangen. Het werd ook nu een duidelijke overwinning voor Kwiek en wel met 15-4.

De dames Ankone en Singer speelden mee in het Olympia-team.

Het opgekomen publiek was als gewoonlijk groot en bestond voor het overgrote deel uit dames. Maandagavond spelen Aquilas — Asiento 1 en Chinese club — Asiento 2 op de tennisbanen te Negropont.

VENEZOLAANS 5 Y 6

Wat zal het miljonairsspel ons a.s. zondag brengen?

Nu dat schijnbaar de favorieten de „batacazo's" weer op een afstand kunnen houden, hebben deze week de favorieten ons vertrouwen geschonken, hopende dat het as. zondag weer een middag zal zijn met winnende favorieten.

In de eerste race zullen wij op de combinatie ROMEFUEGO/POLONO steunen. Polono verkeert dezer dagen in een zeer goede conditie, daar het namelijk twee van haar laatste drie races heeft gewonnen en kwam bovendien in de derde als nummer twee binnen. 54 kilos lijkt een beetje zwaar, maar dit wordt goed gemaakt door de goede vertrekplaats.

Romefuego en Squanking van Llave Uno kunnen voor een verrassing zorgen.

MOTORISTA is de grote favoriet van de „segunda valida". Dit exemplaar heeft het steeds op de 1200 meter goed gedaan en neemt bovendien as. zondag een handicap van slechts 49 kilos mede. Twaalf paarden nemen echter deel aan deze tweede race en Motorista moet dus versterkt worden met de combinatie **TIMEPIECE/CARONI.**

De derde race, welke geldig zal zijn voor de Cinco y Seis, zal wel de meeste moeilijkheden opleveren. Aan deze 1400 meter race nemen enkele van Venezuela's beste paarden deel en alle tien exemplaren hebben goede kansen. Wij stellen ons vertrouwen in **CANTENAC.** Dit exemplaar heeft vier van haar laatste vijf races gewonnen en het feit, dat het een handicap moet meenemen van 57 kilos, bewijst al, dat het in deze race de beste kansen heeft. Bovendien wordt het bereden door Bustamante. Het zou niet aan te raden zijn in deze race slechts één exemplaar in te vullen.

POTOSI van Llave Dos en **LIBERAL** hebben schijnbaar in de „quarta valida" de beste kansen. Potosi heeft het in haar laatste vijf races geen enkele keer slechter gedaan dan nummer vier. Dit bewijst, dat Potosi dezer dagen onverwachts een race kan winnen. In deze race spreekt men ook veel van Liberal, dat as. zondag een handicap van slechts 48 kilos zal meenemen.

In de vijfde race kozen wij **COTE DIVOIRE** als onze fija van de week. Cote Divoire kreeg via de loting de beste startplaats toegewezen en wordt bereden door Carlos Perez, een jockey die er mag zijn. En tenslotte kozen wij **CHAPLIN** en **PLUTON** als onze combinatie voor de laatste race.

Onze cuadros:

LLAVE UNO ROMPEFUEGO POLONO	3	ROMPEFUEGO POLONO	2	ROMPEFUEGO POLONO	2
MOTORISTA TIMEPIECE CARONI	3	MOTORISTA RRANTE	2	MOTORISTA	1
CHIVILCOY LLAVE UNO CANTENAC	3	CHIVILCOY LLAVE UNO CANTENAC	3	CHIVILCOY CANTENAC	2
LLAVE DOS LIBERAL	2	MISS VAL LLAVE DOS	2	MISS VAL LIBERAL	2
COTE D'IVOIRE	1	COTE D'IVOIRE	1	COTE D'IVOIRE	1
CHAPLIN PLUTON	2	CHAPLIN INFLEXIBLE	2	CHAPLIN ALFILER	2
	Bs 48		Bs 72		Bs 16

In Soest is terwijl de heer des huizes een uurtje afwezig was door inbrekers een goede slag geslagen. Uit de slaapkamer werd een koffertje ontvreemd waarin zich ongeveer NFl. 20.000.— bevond. De gedupeerde heer O. is ongeveer een maand geleden uit Emmeloord komende te Soest gevestigd.